

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 367

De Gouden Sleutel.

25 CENT

Dubec

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE GOUDEN SLEUTEL.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

De gast van John Raffles.

Niet ver van het plaatste Haywards Head in het zuiden van Engeland, en op een uur van het station Horsham aan de spoorlijn van Londen naar Brighton gelegen, verheft zich een fraai landhuis, niet overmatig groot, maar dat zijn bekoring voor een aanzienlijk deel ontleent aan de omstandigheid, dat het aan alle zijden door hoog opgaand, eeuwen oud geboomte is omringd, en dat een kristalklare beek dwars door het landgoed stroomt.

Voorts is het landgoed op een heuvelachtig terrein gelegen, hetgeen er ook niet weinig toe bijdraagt, het tot een der aantrekkelijkste van deze streek te maken, welke toch zoo rijk is aan schoone buitens.

Het landhuis dateerde uit den tijd van Cromwell, heet eenvoudig Raspberry Hall, zeer waarschijnlijk door den overvloed van aardbeien, welke in die streek geteeld wordt en wier geur reeds van ver af was waar te nemen.

Het behoort toe aan Graaf Palmhurst, maar het moet gezegd worden, dat de eigenaar van het fraaie goed niet vaak aanwezig is, en dat meestal alleen de

oude rentmeester Jackson met zijn echtgenoot aanwezig is.

Deze trouwe dienaar, geholpen door een aantal koddebeiers, onderhield echter het landgoed op voorbeeldige wijze en zorgde er wel voor, dat de akkers, die er toe behoorden, evenals de boomgaard en moestuin, hun rente afwierpen.

Slechts nu en dan vertoefde de graaf een paar dagen, soms een week achtereen op zijn bezittingen, meestal vergezeld door zijn vriend Graaf Perry, een nog jonge man met een vroolijke inborst, die met alle knechts en arbeiders op het goed de beste maatjes was.

Graaf Palmhurst scheen van een meer in zichzelf gekeerden aard te zijn, maar iedereen loofde als om strijd zijn edele inborst.

Hij kon geen onrecht, geen onderdrukking, in welken vorm ook, dulden, en waar hij ze aantrof, daar bestrijdde hij ze uit alle macht.

Zijn arbeiders behoorden tot de best betaalden uit de streek en men zou vele tientallen mijlen ver moeten gaan, alvorens men woningen als de hunne had aangetroffen.

Soms, maar niet vaak, trof men den graaf aan in gezelschap van dezen of genen rijken grondbezitter uit den omtrek, maar het liefst scheen hij alleen, of in gezelschap van zijn vriend Graaf Perry door de velden te dwalen.

Hij reisde zeer veel in het buitenland en in den omtrek van zijn landgoed scheen men hem voor een weinig zonderling te houden.

Hij trok zich echter van het oordeel dier lieden volstrekt niets aan en ging kalm zijns weegs.

Hij kwam soms zonder eenige waarschuwing plotseling opdagen, bleef dan eenige dagen en verdween even onverwachts als hij gekomen was.

Bracht hij zijn auto mee, dan was hij steeds vergezeld door een chauffeur, die dadelijk opviel door zijn Herculischen bouw.

Deze reus was een voortreffelijke stuurder en een bijzonder groot kindervriend.

Wanneer mijnheer James met zijn meester op het landgoed was aangekomen, dan brak er een gulden tijd aan voor de kinderen der arbeiders.

Want de chauffeur had zijn zakken altijd boordevol lekkers, hij liet de kleintjes op zijn geweldige schouders paardje rijden en vaak ook mochten zij een ritje maken in den prachtigen wagen, dien hij bestuurde.

Mijnheer James bleek ook wel van alle markten thuis te zijn, want hij was niet alleen een uitmuntend chauffeur, maar hij was ook in staat de beide rijpaarden te verzorgen, welke zijn meester en diens vriend soms meebrachten.

Daarenboven was hij ook een goed kok, dat was zeer practisch, want Graaf Palmhurst had blijkbaar een afschuw van een groot personeel en men zag slechts hoogst zelden een huisknecht op het landgoed.

Wat er te bedienen viel, dat werd gedaan door de bevallige dochter van Jackson, die echter dadelijk weder vertrok, zoodra de Graaf zijn koffers had gepakt.

Maar sinds een paar dagen waren er vreemde dingen geschied op het landgoed, dat zoo rustig en afgelegen temidden van het groen lag.

Een week ongeveer geleden, midden in den nacht, was de rentmeester telefonisch gewaarschuwd en dit kon in zoo'n klein plaatsje als Haywards Head onmogelijk lang geheim blijven.

Een uur daarna was er in volle vaart een auto door het kleine plaatsje gereden en die was, volgens

ooggetuigen, den weg ingeslagen naar Raspberry Hall.

Den volgenden dag reeds zwoeren een paar inwoners van het gehucht, bij hoog en laag, dat zij, toen zij langs de heg liepen, die een gedeelte van den afgesloten tuin van het landgoed omgaf, daar een vrouw hadden zien wandelen, en nog wel een jonge, zeer schoone vrouw.

En dat was zeker wel iets heel bijzonders, want, terecht of niet, Graaf Palmhurst ging in de streek voor een vrouwenhater door.

Men had hem nog nimmer in gezelschap van een vertegenwoordigster van het zwakke geslacht gezien en men wist ook niet beter, of de graaf was ongehuwd.

De vrouw, die daar zoo eenzaam rondliep, had desnoods een zuster van hem kunnen zijn — maar dan geleek ze toch al bijzonder weinig op hem, en was minstens vijf en twintig jaar jonger!

In zulk een kleine plaats wordt over dergelijke dingen aanstonds lang en breed gepraat en de bewoners verdiepten zich vruchteloos in het raadsel, niet bij machte, er een oplossing voor te vinden.

Men begreep wel zooveel, dat de vrouw zeker gekomen was in de auto, die in zoo'n snelle vaart door de straten van het dorp was komen razen, en waar Graaf Palmhurst was, dat wist niemand.

Hij was niet op zijn landgoed dat stond vast, anders had men hem wel moeten zien.

Sommige trachtten Jackson, den rentmeester, voorzichtig te ondervragen, maar zij kwamen van een koude kermis thuis.

De oude man snauwde hen onverbiddelijk af, verzocht hen, zich met hun eigen zaken te bemoeien en verzekerde, dat de mannen, die volbielden een jonge vrouw in den tuin te hebben gezien, zeker aan gezichtsbedrog geleden hadden.

Deze houding van den ouden man droeg er natuurlijk niet toe bij, de praatjes tot zwijgen te brengen.

Maar wat tot dusverre nog een zwakke bries was geweest, groeide een paar dagen later tot een waren storm aan.

Wat er toen geschiedde, dat zou nog jaren lang stof tot gesprek opleveren voor de in dit opzicht niet verweende inwoners van Haywards Head.

Op een nacht kwam weer een auto in razende vaart door het dorp snellen en weer was Raspberry Hall het doel van dien tocht.

Koddebeiers, die zeer vroeg waren opgestaan, om

bijtijds op hun werk te kunnen zijn, hoorden duidelijk schieten en een paar hunner, die hun huis op het landgoed zelf hadden, verklaarden later, dat zij duidelijk een vrouw een snerpanden gil hadden hooren slaken.

Het was alsof er daar op het landgoed een ware veldslag plaats had, zoo hevig werd er geschoten, naar het geluid te oordeelen met revolvers.

Het duurde niet lang of de geheele kolonie landarbeiders was in rep en roer en wat reeds op de been was, snelde in de richting van het landgoed.

Maar de hekken waren gesloten en zij, die er voor moesten blijven staan, zagen niets anders wat de moeite van het zien waard was, dan een openstaand venster op de tweede verdieping, waarvan de ruiten verbrijzeld waren en verder, een heel eind weg, tamelijk dicht bij den ingang van het huis, een auto, en daar vlak bij twee roerlooze gedaanten op het vastgestampte, witte grint van den weg uitgestrekt.

Maar zij, die den tijd hadden om te wachten, zagen een uur later een afdeeling agenten uit Horsham naderen, die per auto waren aangebracht.

De auto stond stil voor het hek, hetwelk geopend werd door een man van reusachtigen lichaamsbouw, in wien de bewoners dadelijk mijnheer James herkenden. De auto reed een eind den oprijweg op, draaide voor het huis en stond toen stil.

De nieuwsgierigen zagen — de dag begon reeds aan te breken — hoe de agenten het huis binnen gingen, waarbij de reusachtige chauffeur hen den weg wees.

Er verstreken eenige minuten en toen keerden die agenten weer terug, en droegen eenige lichamen, slap en met neerhangende armen, in de auto, welke hen gebracht had.

Niemand begreep nog juist wat er zich had afgespeeld op het landgoed, maar men zag wel in, dat zich iets ernstigs had toegedragen — en het meest waarschijnlijk was het wel, dat een rooverbende een aanslag had gedaan.

Maar dan bleef de vraag op te lossen hoe Graaf Palmhurst zoo plotseling in het holste van den nacht was komen opdagen.

Want waar zijn chauffeur was — daar was hij natuurlijk ook.

De auto kwam het hek weder uitrijden, nadat ook de twee beweginglooze mannen, die dwars over den weg lagen, er in getild waren, en zagen de nieuws-

gierigen tot hun schrik dat er in den wagen vier lijken en twee zwaar gewonden lagen.

Er waren zes agenten meegekomen — er vertrokken er slechts drie.

De anderen waren blijkbaar op het landhuis gebleven.

Een paar van de brutaalste onder de wachters bij het hek traden naar voren en wilden weten, wat er eigenlijk geschied was.

Maar zij kregen slechts een snauw tot antwoord.

En het volgende oogenblik was de auto in vliegende vaart den straatweg naar Horsham opgesneld.

Van dat oogenblik af kreeg men de jonge vrouw niet meer te zien — en dit juist was de aanleiding, dat de burgers uit het gehucht hun vrijen loop lieten aan hun fantasie en de meest romantische en onwaarschijnlijke verhalen verzonnen.

Een dag nadat dit alles geschied was, begaf zich een heel legertje dagbladverslaggevers naar Raspberry Hall — maar zij vertrokken onverrichterzake weder af, nadat zij op tamelijk ruwe wijze waren ontvangen door den reusachtigen chauffeur James, die zich met opgestroopte hemdsmouwen in de deuropening vertoond had en hen had uitgenoodigd aanstonds beenen te maken, wanneer zij niet wilden, dat hij hun alle botten in het lichaam zou breken.

De reporters hadden niet afgewacht, of de reus misschien gevolg zou geven aan deze bedreiging, maar zij hadden spoorlags het hazenpad gekozen en waren naar alle richtingen weggestoven.

Dat wil echter geenszins zeggen, dat de pers nu het zwijgen bewaarde over het geval.

Integendeel — journalisten wilden waar leveren voor hun honorarium en zij penden een kolom vol over Haywards Head, over de schoone omgeving — en voorts over de geruchten, de praatjes, de veronderstellingen en de meeningen, waarvan het geheele gehucht letterlijk volgepropt was.

En dan schreven zij ook over hetgeen niet te ontkennen viel en dan ook vast stond — de nachtelijke aanval op Raspberry Hall.

De politie van Londen was gewaarschuwd, zij had een paar van haar beste detectives gestuurd en deze hadden alle dooden en gewonden aanstonds herkend als leden van een zeer gevaarlijke bende, het „Genootschap van den Gouden Sleutel” genoemd.

Een van de gewonden had men kunnen onder- vragen en de man had bekend, dat de aanslag een

vrouw had gegolden, zekere Helen Felton, die zich daar bevond en die zich de wraak op den hals had gehaald van haar medeplichtigen — evenals zij, leden van de bende — wegens het verraad dat zij gepleegd had. Toen ze dit vernamen, meenden de detectives eerst dat de man loog, of dat hij ijld.

En zie hier, waarom —

De naam van de vrouw, die op Raspberry Hall vertoefde, was geenszins onbekend aan de Londensche politie. Trouwens, het geheele Engelsche publiek, dat bladen leest, wist van haar af en had haar portret in een der geillustreerde bladen kunnen vinden. Het portret van een zeer schoone jonge vrouw, met een Italiaansch type.

En zoo wist ook geheel Engeland, dat Helen Felton deel had uitgemaakt van de New Yorksche bandietenbende, die den naam voerde van het Kwade Oog.

Het wist, dat die vrouw, weduwe van een schatrijken fabrikant, in opdracht had gekregen van haar chef, zich meester te maken van een man, wiens naam eveneens sedert een paar weken weder op ieders tong lag — John Raffles, de stoutmoedige Gentleman-Inbreker, de langgezochte, geheimzinnige onbekende.

Maar in stede van dit bevel te gehoorzamen, scheen de jonge vrouw zich te hebben laten leiden door een gevoel, hetwelk haar lastgevers haar vreemd waanden — de liefde.

Zeker — het moest een sterk, het moest een alles-overweldigend gevoel zijn geweest, dat de vrouw er toe bracht, haar vrees voor de bloedige wraak van de bende te overwinnen en den man te redden, dien zij had moeten verderven en in handen had moeten leveren van zijn doodsvijanden.

Helen Felton hielp Raffles redden en daarmede

haalde zij zich den haat en den wraak op den hals van alle leden van de vreeselijke bende te New York, waartoe zij vroeger zelve had behoord.

Ze werd vogelvrij verklaard en slechts op het laatste oogenblik wist Raffles haar te ontvoeren en aan de wraakzuchtige klauwen van de bandieten te onttrekken.

Dat alles wist men — de bladen hadden er dagenlang vele kolommen aan gewijd.

Maar — Helen Felton was nog geen drie dagen geleden te New York geweest.

Zij was daar gezien — haar aanwezigheid daar was onomstootelijk vastgesteld.

Hoe was het nu mogelijk, dat diezelfde vrouw zich reeds den volgenden dag, ja reeds twee dagen te Haywards Head bevond?

Dat sprak immers tegen alle waarschijnlijkheid — het streed tegen alles, wat het gezond verstand voorschreef te gelooven.

En toch kon er aan de waarheid van de verklaring van den gewonden bandiet onmogelijk lang getwijfeld worden.

Scotland Yard, die de zaak dadelijk vol ijver ter hand had genomen, liet zich een zeer nauwkeurige persoonsbeschrijving seinen en nu kon er onmogelijk langer worden getwijfeld, tenzij men gelooven wilde aan een wonderbaarlijke gelijkenis, of de vrouw die op Raspberry Hall vertoefde, was wel degelijk Helen Felton.

Hoe zij dan in een enkelen dag van New York naar het Zuiden van Engeland kon worden overgebracht, was een raadsel dat niet zoo gemakkelijk was op te lossen.

HOOFDSTUK II.

Een onaangenaam bezoek.

Het was omstreeks drie uur in den middag van den dag, volgende op de schietpartij op Raspberry Hall, waarvan een zestal bandieten het slachtoffer was geworden, toen er een snelle auto stilhield op den straatweg van Haywards Head naar Horsham, juist voor de opening in het hek, hetwelk het landgoed omgaf.

Er was juist een tuinman bezig met onkruid wieden, die opkeek, toen hij het geraas van den motor en den voortsnellende wagen hoorde.

Er zaten, behalve de chauffeur, drie heeren in de auto.

Een hunner riep hem toe.

„Maak het hek eens open, vriend.”

De tuinman nam zijn kort stompje pijp uit den mond en herhaalde lijsig:

„Het hek openmaken, mijnheer? Waarvoor?”

„Voor den drommel — omdat wij naar binnen willen!”

De tuinman had zich uit zijn bukkende houding opgericht, veegde zijn smerige handen aan zijn voorschoot af, krabde zich eens achter het oor en zeide toen, op denzelfden bedachtzamen, langzamen toon:

„Ik denk, dat het niet gaan zal!”

„Waarom niet?” vroeg de heer in de auto ongeduldig.

„Omdat mijnheer de Graaf geen bezoekers wil ontvangen!”

„O, hij zal voor ons wel een uitzondering maken,” kwam de heer glimlachend.

„Waarom juist voor u? U lijkt ook wel een beetje op een journalist,” hernam de tuinman wantrouwend.

„Dat is mogelijk, maar wij zijn het toch niet — wij zijn van de Londensche politie!”

„Dan is het wat anders!” hernam de tuinman. „Maar ik denk niet, dat uw bezoek daarom zooveel welkomer zal zijn.”

„Het is mogelijk,” hernam de inspecteur van politie kortaf. „Doe het hek open!”

De tuinman opende nu het hek, maar blijkbaar nog aarzelend en de auto reed den breeden oprijweg op, om voor de deur van het landhuis stil te staan.

Deze werd aanstonds geopend en een man van reusachtigen lichaamsbouw vertoonde zich op den drempel. Zijn gelaat had een dreigende uitdrukking, toen hij woedend uitriep:

„Heb ik u niet gezegd, dat mijnheer de Graaf niets van een interview wil weten? Pak u weg, of ik smijt u met auto en al het hek weer uit.”

„Zacht wat, man,” riep de inspecteur op strengen toon en met bevelend gebaar. „Wij zijn van de politie. Vraag aan je meester, of hij ons een oogenblik kan te woord staan!”

De chauffeur deed dadelijk een paar stappen achteruit en scheen zich te bedenken.

Hij stond nog in beraad, toen achter hem een gedaante van een man van omstreeks vijftig jaar verscheen, met grijzend haar en een dikke grijze knevel.

Het was Graaf Palmhurst.

Hij scheen het laatste gedeelte van het gesprek te hebben gehoord en zeide op kalmeerenden toon tot den chauffeur: „Laat die heeren binnenkomen, James.”

De chauffeur bromde iets tusschen de tanden, dat niemand dan hijzelf kon verstaan, maar hij volgde toch het bevel van zijn meester op en opende wijd de deur voor de bezoekers.

De drie heeren stegen uit en traden het huis binnen, zwijsend en afgemeten.

Zij stonden nu in de helder verlichte vestibule, tegenover Graaf Palmhurst, die hen zwijgend en een weinig uit de hoogte opnam.

„Gij verlangt mij te spreken, mijne heeren?” vroeg hij eindelijk.

„Inderdaad Graaf — wij zouden gaarne eenige inlichtingen uit uw eigen mond vernemen, in verband met de zonderlinge voorvallen, die zich sedert een paar dagen op uw landgoed hebben afgespeeld.”

„Dan heb ik dus waarschijnlijk met politiebeambten te doen?” hernam Graaf Palmhurst.

„Zoo is het Graaf. Wij zijn uit Londen — Scotland Yard heeft ons hierheen gezonden. Ik ben inspecteur van politie, mijn naam is Campbell. Deze heer is de detective James Sullivan en de andere is de commissaris Drexler.”

„Wees zoo goed, mij naar mijn werkkamer te volgen, mijne heeren. Daar kunnen wij rustiger spreken,” hernam Graaf Palmhurst, steeds op denzelden koelen, een weinig afwijzenden toon.

Hij maakte een uitnodigend gebaar in de richting van een der drie deuren, die op de vestibule uitkwamen en een oogenblik later waren de vier mannen bijeen in een stemmig gemeubeld vertrek, dat met twee breede ramen uitzicht had op het afgesloten gedeelte van den tuin.

De drie bezoekers namen zwijgend plaats, en toen ook Graaf Palmhurst was gaan zitten, bleek hij zijn plaats zoo te hebben gekozen, dat hij met het gelaat van de beide ramen was afgekeerd.

Hij vouwde het eene been over het andere en begon toen:

„Gij kunt mij alles vragen, wat gij wilt, heeren, doch ik verzoek u slechts het niet al te lang te maken!”

„Wij zullen niet meer van uw tijd vergen, Graaf, dan volstrekt noodzakelijk is om een helder inzicht te krijgen in deze duistere zaak,” antwoordde inspecteur Campbell.

„Mag ik weten in hoeverre deze zaak u duister toeschijnt,” hernam Graaf Palmhurst.

„Maar in alle opzichten, Graaf!” antwoordde Campbell, terwijl hij zijn wenkbrauwen hoog optrok. „Vindt gij dat zelf ook niet? Bedenkt toch eens, dat men op uw landgoed een vrouw aantreft, die deel heeft uitgemaakt van een gevaarlijke bende te New York en die daar nog geen drie dagen geleden was.”

„O, met de vlugge vervoermiddelen van thans. . . .” kwam Graaf Palmhurst met een vaag gebaar.

„Wij zouden in alle bescheidenheid wel de vraag willen stellen, Graaf, de zaak ernstig te behandelen,” liet de diepe stem van James Sullivan zich hooren, een krachtig gebouwd man met donkere oogen en een dikke zwarte snor, een der bekwaamste detectives, waarover Scotland Yard ooit beschikt had. „Zij verdient het werkelijk!”

„Ik zou er niet graag mee spotten, mijnheer. . . . mijnheer Sullivan, als ik mij wel herinner,” hernam Graaf Palmhurst. „Maar als gij het dan zoo vreemd vindt, kunnen we dan niet aannemen, dat hier een vergissing in het spel is en die vrouw niet dezelfde is en ook niet kan zijn, die drie dagen geleden in New York was?”

„Natuurlijk hebben wij ook aanstonds en allereerst rekening gehouden met de mogelijkheid, dat wij ons vergisten,” hernam commissaris Drexler. „Maar daaraan kunnen wij thans niet meer gelooven — het is zeker, dat de vrouw, die hier op uw landgoed heeft vertoefd en er nu nog is, inderdaad Helen Felton en niemand anders is.”

„En mag ik weten, waaraan gij die zekerheid te danken hebt?” vroeg Graaf Palmhurst.

„Scotland Yard heeft verscheidene anonyme inlichtingen ontvangen, Graaf!” luidde het antwoord van commissaris Drexler. „Bovendien hebben wij een der bandieten kunnen ondervragen, dien gij gewond hebt, en hij verklaarde met de meeste beslistheid, dat de vrouw, die nog altijd hier vertoeft, Helen Felton is.”

„Gij moet het mij ten goede houden, mijnheer,” hernam Graaf Palmhurst rustig, „dat ik nog niet geheel tevreden ben gesteld! Ik zou namelijk wel willen vragen, hoe die gewonde bandieten dat zelf zoo goed weten. Zijn zij dan te New York geweest. Kennen zij Helen Felton?”

Campbell beet zich even op de lippen, toen hij inplaats van Drexler antwoordde:

„Het is waar dat zij de vrouw niet persoonlijk gekend hebben, maar zij hebben haar foto gezien en zij hebben telegrammen van hun makkers te New York ontvangen, waarin zij werden gewaarschuwd, dat de vrouw waarschijnlijk naar Engeland zou vertrekken, om zich daar in veiligheid te brengen.”

„Ontdaan van alle franje komt het dus hierop neer dat de getuigen, die u hebben ingelicht, volstrekt niets meer weten of vermoeden, dan alle andere Engelschen — uw gehoorzame dienaar inclusief.”

Niemand antwoordde op deze woorden, maar inspecteur Campbell trommelde ongeduldig met zijn vingers op den rand van zijn bolhoedje, dat hij op zijn knie had gelegd.

Toen begon hij opnieuw.

„Wij zullen dan hierover niet verder praten. Gij moet het ons echter ten goede houden, wanneer wij bij onze meening blijven. Wij zijn er vast van overtuigd, dat de vrouw, welke gij herbergt, inderdaad Helen Felton is! En daarom vragen wij u verlof, haar zelf eenige vragen te mogen stellen.”

Graaf Palmhurst bekeek even zijn fraai onderhouden nagels, voor hij antwoordde:

„Ik vrees, dat ik dat verzoek niet zal kunnen inwilligen, mijnheeren! Het zal u zeker niet onbekend zijn, dat de dame, die zich onder mijn dak bevindt, gisternacht zwaar gewond werd door een van de schurken, die hier binnen drongen.”

„Het is ons bekend, Graaf!” luidde het antwoord van James Sullivan. „Juist deze omstandigheid draagt er niet weinig toe bij ons te versterken in de meening, welke wij zoeven tot uiting hebben gebracht — dat namelijk de jonge vrouw, die zich aan uw hoede heeft toevertrouwd, Helen Felton is. Bevindt zij zich in zulk een toestand dat ondervragen onmogelijk is?”

„Dat is volkomen buitengesloten, mijnheer,” antwoordde Graaf Palmhurst koeltjes.

„Gij hebt natuurlijk reeds een geneesheer in den arm genomen?”

„t Was volkomen overbodig — ik ben zelf dokter! Zij is door een kogel in den hals getroffen en het had geen millimeter gescheeld, of de slagader was geraakt. Het zal nu zeker weken duren, alvorens zij geheel genezen is.”

„Wilt gij ons zeggen, Graaf, waaraan naar uw meening deze plotselinge aanval is toe te schrijven?” ging Sullivan voort, terwijl hij zijn donkere oogen strak op het gelaat van Graaf Palmhurst gevestigd hield.

„Ik kan het u niet zeggen, mijnheer,” antwoordde de ander rustig, en hij greep naar het zilveren doosje met sigaretten gevuld, dat onder het bereik van zijn hand op de schrijftafel stond.

„Gij vindt dien overval toch zeker zeer vreemd,” vervolgde Drexler.

„Zeer vreemd, mijnheer,” antwoordde Graaf Palmhurst laconiek.

James Sullivan maakte een beweging van ongeduld,

scheen zijn metgezel een oogenblik met den blik te raadplegen en zeide toen:

„Wij komen zoo niets verder, Graaf! Wij willen u niet verhelen, dat deze zaak een geheimzinnige zijde heeft, om het woord verdacht voorloopig niet te gebruiken! Sta mij toe, dat ik u even een opsomming van de feiten geef.”

„Ga u gang, mijnheer!” zeide Graaf Palmhurst op onverschilligen toon, alsof hem de zaak eigenlijk niet aanging.

„Een week geleden ongeveer, terwijl gij afwezig waart — tenminste, dat vermoedden wij, — komt hier plotseling, in het holle van den nacht, een jonge en schoone vrouw aan, die in dit landhuis een kamer bewoont. Uw rentmeester weigert zich over de gast uit te laten. Een fotograaf van een onzer bladen, die haar toevallig verraste bij een wandeling in den tuin, herkende in haar aanstonds een zekere Helen Felton, die te New York een groote rol heeft gespeeld in den strijd met de Bende van Het Kwade Oog en weet haar te fotografeeren. Zij protesteerde en eischte, dat haar portret niet in de bladen zou verschijnen — en reeds daardoor verraadde zij zich. Er verliepen eenige dagen. Graaf Palmhurst was nog steeds niet aanwezig. Dan drongen zes bandieten na middernacht uw huis binnen, overvielen den rentmeester, dien zij bonden en machteloos maakten, en drongen in de slaapkamer door van de vrouw, die in uw huis haar toevlucht heeft gezocht. Tot dusverre vertel ik immer in alles strikt de waarheid!”

„Strikt volgens de waarheid, mijnheer Sullivan,” zeide Graaf Palmhurst met een bevestigend hoofdknikje. „Alleen kan ik uw woordkeus niet steeds goedkeuren. Zoo heb ik eenige bedenking tegen de uitdrukking „een toevlucht zoeken”. Wij willen echter geen spijkers op laag water zoeken en daarom gaan we dit stilzwijgend voorbij. Ga voort, als ik u verzoeken mag.”

„De vrouw wordt dus overvallen en ongeveer een uur later — onthoud goed, dat men haar tot dat tijdstip volstrekt niets had aangedaan — komt gij plotseling aan, met uw vriend, Graaf Perry en uw chauteur. De vrouw, die u in geen geval had mogen waarschuwen, slaakte een gil, een der bandieten schoot op haar en raakte haar in den hals, maar gij hebt de waarschuwing gehoord en de bandieten worden door u aangevallen en op zeer afdoende wijze, dat moet ik bekennen. Gij hebt duchtig onder hen huis ge-

houden. Vier hunner moesten hun daad met den dood bekoopen, twee werden er zwaar gewond en naar het schijnt heeft er een kunnen ontvluchten. Ik denk, dat hij de man is, die ons anoniem inlichtingen gaf. Daarop kom ik echter aanstonds terug. Welnu, Graaf, gij zult zelf moeten erkennen, dat wij wel redenen hebben, om ons verbaasd af te vragen, wat die schelmen toch wel bewogen kan hebben, u in een hinderlaag te lokken, door toedoen van die vrouw."

Graaf Palmhurst antwoordde niet dadelijk en Sullivan ging met eigenaardigen nadruk op zijn woorden voort:

„Het is natuurlijk niet te vergen, dat gij steeds alle bladen leest en zeker slaat gij alle sensatieberichten uit het Land van den Dollar over, en daarom wil ik u wel zeggen, dat zich in Amerika het feit heeft voorgedaan, dat die vrouw, die Helen Felton, ook daar door haar medeplichtigen gebruikt wordt, om..... een zekeren John Raffles te vangen, wiens naam gij wellicht eens gehoord hebt!"

Terwijl Sullivan deze woorden sprak, had hij het gelaat van Graaf Palmhurst zeer nauwkeurig bestudeerd.

Maar op het aristocratisch, eenigszins uitgerekt gelaat had zich geen spier bewogen en er viel niets anders op te lezen, dan — verveling en een weinig verbazing.

Hij zeide nu eenigszins ongeduldig:

„Ik gevoel erkenning voor de heldere uiteenzetting van uw feiten, zooals zij zich volgens u hebben toegedragen, maar ik kan niet goed inzien, wat zij eigenlijk met het bezoek te maken hebben, evenmin als ik begrijp, waartoe dit bezoek eigenlijk dient."

„Dan zullen wij nog duidelijker moeten zijn, Graaf!" riep Sullivan met stemverheffing uit. „Ik behoef u zeker niet te zeggen, wie John Raffles is. Wij zoeken hem reeds lang, de bladen hebben menigmaal groote artikelen aan hem gewijd en wij hebben hem zelfs reeds eenige malen in handen gehad, wel zeer korten tijd, — laat ik er dat dadelijk aan toevoegen. Welnu, Graaf Palmhurst — het moge u zonderling toeschijnen, maar wij meenen redenen te hebben om te mogen gelooven, dat gij in zeer nauwe betrekking staat tot den door ons gezochten man — in zeer nauwe betrekking!"

Wanneer Sullivan soms verwacht mocht hebben, dat deze woorden eenigen indruk zouden maken op Graaf Palmhurst, of dat deze tenminste blijken van

vrees of schrik zou geven, dan vergiste hij zich deerlijk.

Graaf Palmhurst trok slechts zijn wenkbrauwen hoog op, keek Sullivan aan, als vreesde hij met een krankzinnige te doen te hebben en zeide toen schouderophalend:

„Niemand kan u beletten, mijnheer, er zulke onzinnige denkbeelden op na te houden. Gedachten immers zijn tolvrij! Maar gij zult mij ook moeilijk kunnen beletten u thans verlof te vragen, weder aan mijn bezigheden te gaan. Ik heb het juist op het oogenblik tamelijk druk en ik kan mijn tijd werkelijk beter besteden dan aan grapjes van het allooi, zooals gij op prijs schijnt te stellen."

Een oogenblik steeg er een bloedroode kleur op in het gebruinte gelaat van den detective.

Het was duidelijk te zien, dat hij zich met moeite bedwong. Toen hernam hij en zijn stem beefde een weinig:

„Ik verzeker u Graaf, dat er geen sprake is van grapjes. Het is ons ernst."

„En zou ik dan mogen weten, op welke gronden die dwaze meening berust, welke gij zoeven te kennen gaaft?" vroeg Graaf Palmhurst, terwijl hij met een zegelring speelde, die den ringvinger van zijn linkerhand versierde.

„Daarop kan ik u in weinig woorden antwoorden" hernam Sullivan. „Het spijt mij als ik u daarbij nu en dan zal moeten kwetsen, maar het gaat niet anders en gij hebt mij trouwens toestemming gegeven, te spreken."

„Laat hooren, mijnheer."

„Wij hebben onderzoek gedaan naar Graaf Lionel Palmhurst — en wij zijn slechts zeer weinig van hem te weten gekomen."

„Wel, ik geloof, dat het voor mij pleit," viel de Graaf hem in de rede, terwijl hij hem met een spot-tenden blik aanzag. „Gij kent natuurlijk wel het Fransche spreekwoord dienaangaande."

Sullivan scheen deze woorden niet te hebben gehoord en ging onverstoort voort:

„De naam Palmhurst komt ongetwijfeld enkele malen voor in het Engelsche Adelboek en er zijn dan ook vele Graven van dien naam. Zij hebben echter geen Graaf kunnen ontdekken, die Lionel heet... "

„Hebt ge alle namen in Engelsch Indië nagegaan?" vroeg Graaf Palmhurst, terwijl hij de asch van zijn sigaret tikte.

„Dat niet!” antwoordde Sullivan aarzelend.

„Dat is jammer, want als gij dat gedaan hadt, dan zoudt gij tot de ontdekking zijn gekomen, dat daar wel een Graaf Palmhurst woont, die Lionel heet.”

„Laten wij dat aannemen,” hernam Sullivan, maar thans iets heel minder overtuigd, en met minder vaste stem dan zooveen. „Gij zijt dus Graaf Lionel Palmhurst en het lag ook volstrekt niet in mijn bedoeling, uw identiteit in twijfel te trekken. Intusschen — gij steekt uw hand beschermend uit over een vrouw, die door de New Yorksche politie gezocht wordt en die in zeer nauwe betrekking blijkt te hebben gestaan met John Raffles.”

„En die drie dagen geleden nog in New York was,” viel Graaf Palmhurst hem koeltjes in de rede.

„Misschien denkt gij door die woorden ons geheele systeem als een kaartenhuis ineen te doen storten, Graaf,” hernam Sullivan. „Maar laat ik u mogen zeggen, dat juist dit feit van bijzondere beteekenis is en onze stelling — die wij nog niet geheel en al willen toelichten, nog meerdere kracht bijzet! Het is ons tamelijk bekend, dat John Raffles, de Gentleman-Inbreker, beschikt over een vliegmaschine met een ongehoorde snelheid, op zijn minst vijf honderd kilometer per uur! Met behulp van zulk een toestel is het natuurlijk zeer gemakkelijk om in tien uur van New York naar Londen te vliegen!”

„Dat zou dus John Raffles volgens uw inzicht eveneens uit New York vertrokken zijn en zich hier bevinden?” vroeg Graaf Palmhurst, maar met een gezicht, waarop van alles te lezen stond, maar zeker geen nieuwsgierigheid naar het antwoord.

„Dat is inderdaad onze meening, Graaf,” antwoordde Sullivan, en nogmaals keek hij den man, die tegenover hem zat, vast aan. „Wij denken, ja wij weten zoo goed als zeker, dat Raffles de vrouw gered heeft en zelf naar hier heeft overgebracht.”

„Naar mijn landhuis?”

„Naar uw landhuis.”

„Wel mijn waarde heer, het klinkt fantastisch, dat zult gij moeten toestemmen!” zeide Graaf Palmhurst met een kort lachje. „Nu ben ik u van mijn kant een kleine niteenzetting verschuldigd, dat begrijp ik wel. Luistert dan: En als gij mij niet wilt gelooven, dan moet ge het zelf weten!”

Graaf Palmhurst stak een versche sigaret op en begon:

„Het zal u misschien niet bekend zijn, dat ik slechts

zeer zelden op dit landgoed woon, ofschoon men het in deze streek heel goed weet. Drie dagen geleden ontving ik te Parijs een zonderling gesteld telegram, onderteekend met de letters J. R., dat het verzoek bevatte, zoo spoedig mogelijk naar mijn landgoed te komen, waar men een vrouw had gebracht, die in zeer ernstig gevaar verkeerde, door de hand van haar doodsvijanden het leven te verliezen. Nog nimmer heeft men vruchteloos mijn bescherming ingeroepen voor een vrouw en daarom haastte ik mij terug en vond haar inderdaad hier, en dat is alles.”

„En — hoe verklaart gij het dan, Graaf, dat de bandieten u voor John Raffles aanzagen?”

„Mijzelf?” riep de Graaf uit, met een verbazing, die Sullivan zijn zekerheid geheel deed verliezen. „Wilt gij zeggen, dat die schurken meenden, dat ik John Raffles was?”

„Dat meenden zij inderdaad!”

„Dan kan ik niet anders zeggen, dan dat zij zich vergist hebben,” hernam Graaf Palmhurst heel bedaard.

Er volgde een tamelijk langdurig stilzwijgen op deze woorden.

De drie politiebeambten schenen vrijwel uitgepraat te zijn.

Zij wisselden een verstolen blik met elkander, maar Sullivan scheen alweer degene te zijn, die het niet zoo spoedig wilde opgeven.

Tenminste, hij begon opnieuw:

„Misschien zou uw rentmeester ons dienaangaande wel eenige inlichtingen kunnen geven, Graaf. Staat gij toe, dat wij hem eenige vragen stellen?”

„Dat zou ik onmiddellijk, wanneer de brave Jackson hier was!” antwoordde Graaf Palmhurst. „Ik heb hem echter eenigen tijd naar het Zuiden van Frankrijk gestuurd om daar wat tot rust te komen en zich te herstellen van de ondergane emoties.”

Sullivan beet zich op de lippen en hernam:

„Mevrouw Jackson misschien?”

„Die is bij haar kinderen in Schotland.”

Met een ruk stond Sullivan van zijn stoel op en zeide half tusschen de tanden:

„Dan blijft ons niets anders over, Graaf, dan u verschooning te vragen, dat wij u kwamen lastig vallen.”

„Het heeft niets te beteekenen, mijnheer,” zeide Graaf Palmhurst hoffelijk, die eveneens was opgestaan.

„Gij zult het ons zeker wel veroorloven, de vrouw, die zich onder uw dak bevindt, eenige vragen te stellen, zoodra haar toestand dit veroorlooft.”

„Die toestemming hebt gij, mijnheer.”

De drie politiebeambten richtten zich naar de deur.

Graaf Palmhurst had reeds gebeld en een oogenblik later trad de reusachtige chauffeur het hek binnen.

„Laat de heeren eens uit, James,” kwam Graaf Palmhurst en er speelde een eigenaardig glimlachje om de lippen, toen hij deze woorden zei.

Sullivan keek den reus strak aan, scheen nog een opmerking te willen maken, bedacht zich echter, en verliet haastig, na een zwijgende buiging te hebben gemaakt, het vertrek.

Graaf Palmhurst hoorde hen de gang doorgaan, onbewegelijk midden in het vertrek staand.

Toen bromde hij zachtjes voor zich heen:

„John Raffles, het is een geluk voor je, dat de politie van Londen nog altijd niet schijnt te beschikken over een man, die een waardige tegenpartij voor je is.”

Wie eenmaal het merk cigarettens
Dubec3 rookt, vraagt geen ander.

HOOFDSTUK III.

Gevaarlijke ridderlijkheid.

Zoodra de deur achter de drie politiebeambten was dichtgevallen, verliet Raffles — want de lezer zal natuurlijk reeds begrepen hebben, dat Graaf Palmhurst en de Groote Onbekende een en dezelfde persoon waren — zijn werkkamer en besteeg de trap naar de eerste verdieping, waar hij een deur opende, en een ruim, eenvoudig gemeubeld slaapvertrek binnen trad.

Dadelijk stond een jonge man op, die bij een bed had gezeten, waarop het lichaam van een schoone jonge vrouw lag uitgestrekt, met een verband om den hals.

Het was Charly Brand, de trouwe vriend van John Raffles.

Hij legde den vinger op de lippen, liep op de teenen naar Raffles toe en fluisterde zachtjes:

„Zij slaapt!”

„Uitstekend,” hernam Raffles. „Dat is een goed teeken — en hoe meer zij slaapt, hoe beter het voor haar zal zijn.”

Hij nam Charly bij den arm en voerde hem buiten het vertrek.

Toen zij op de gang stonden, zeide hij:

„Nu zij slaapt, kan ze je goede zorgen wel voor een kwartiertje missen. Ik heb je belangrijke mededeelingen te doen.”

„Ik volg je.”

Raffles bracht Charly naar de kamer hetwelk hij zooveen verlaten had en geleidde hem voor het raam.

Hij wees naar een auto, die betrekkelijk snel over den straatweg reed en vroeg glimlachend.

„Weet je, wie ons daar zoo haastig verlaat?”

„Ik zal er niet naar raden — ik weet het niet, Edward.”

„Onze oude vriend en tegenstander, James Sullivan, vergezeld van twee andere Londensche politiebeambten, een inspecteur en een commissaris van politie.”

Charly deed verschrikt een stap achteruit en keek Raffles met groote oogen aan.

Toen zeide hij op gedempten toon:

„Het is waar — ik heb het je immers verteld! Het was maar al te duidelijk, dat ons verblijf hier onmogelijk lang verborgen kan blijven en ik heb je dringend aangeraden, niet langer hier te blijven, dan volstrekt noodzakelijk was.”

„Ik heb je raad in den wind geslagen, Charly, en daar heb ik geen spijt van. Heb je ook maar een oogenblik kunnen denken, dat ik die ongelukkige vrouw alleen en gewond in huis zou laten.”

„Je had een pleegzuster voor haar kunnen nemen.”

„Die zou waarlijk een goede verdediging zijn geweest tegen de doodsvijanden van Helen Felton,” hernam Raffles spottend.

„Je denkt toch zelf niet, dat die zoo spoedig hun plan zullen opgeven? Die vrouw, die daar boven ligt, heeft de bende van het Kwade Oog, welke wij juist met zooveel succes ten onder hebben gebracht, te New York verraden. En jij weet even goed als ik, dat die bende in de groote hoofdsteden altijd agenten heeft om niet eens te spreken van het Genootschap van den Gouden Sleutel.”

„Maar de chef van dat genootschap, dokter Fox is dood!” riep Charly Brand uit.

„Wat doet dat er toe? We hebben nu den kop van den draak afgeslagen en ik erken, dat het een heel gevaarlijke kop was, maar de bende zelf is nog lang niet uitgeroeid! Zij bestaat veel langer dan die van het Kwade Oog en zij is ook beter georganiseerd en er komen ook telkens nieuwe leden bij. Het is als het vat der Danaïden — wat men er van boven in gooit, dat loopt er van onderen weder uit. En zonder of met Fox — de bende is nog altijd krachtig genoeg om wraak te nemen. Dat heb je kunnen zien aan den overval van dezen nacht.”

Charly antwoordde niet dadelijk.

Hij wist wel, dat Raffles in den grond gelijk had en dat het zeker gevaarlijk zou zijn, Helen Felton alleen over te laten aan de hoede van een verpleegster.

Maar aan den anderen kant beseftte hij evenzeer, dat Raffles zich in het grootste gevaar bevond door hier te blijven en in die meening was hij nog aanmerkelijk versterkt door de komst der drie politie-beambten.

Hij wendde zich weder tot Raffles, en zeide hoofdschuddend:

„Hoe heb je het in 's hemelsnaam aangelegd, die drie mannen weer weg te krijgen? Zij moesten toch aanstonds, als zij geen ezels waren, begrepen hebben, dat er een zeer nauwe betrekking stond tusschen jou en John Raffles, als je het al niet zelt waart.”

„Je gebruikt dezelfde woorden, welke onze brave Sullivan in den mond nam, Charly,” hernam Raffles. „Dat was inderdaad het geval. Hij hoopte waarschijnlijk, mij te betrappen op een of andere vergissing, op een tegenspraak, op een aarzeling — en dan kunnen aantoonen, onaanvechtbaar dat ik John Raffles moest zijn.”

„En — daar zijn zij niet in geslaagd?”

„Neen — ik heb met stalen voorhoofd volgehouden, dat ik Lionel Palmhurst was. En zij zijn, tenminste oogenschijnlijk, geëindigd met het te gelooven.”

„Je had hun desnoods je papieren kunnen toonen — daartegen hadden zij niets kunnen inbrengen,” hernam Charly. „Op die papieren was immers niets aan te merken? Ze waren zoo echt als men slechts verlangen kan, want zij waren immers afkomstig van een authentieke Graaf Lionel Palmhurst. Op zijn sterfbed, eenige jaren geleden, heeft hij jou al zijn papieren gegeven om ze ter hand te stellen aan zijn eenigen overlevenden bloedverwant van zijn linie. En jij kunt het toch niet helpen, dat die bloedverwant juist overleden was, toen je te Calcutta aankwam. Evenmin als het jou schuld is dat nooit iemand iets van Lionel Palmhurst heeft vernomen omdat die verblijf hield in het ondoordringbaarste gedeelte van de Indische jungle, waar zoo goed als nimmer een Europeaan doordringt.”

„Zeker had ik de papieren kunnen toonen, en dat zou ik ook wel hebben gedaan, als zij hiertoe hadden aangedrongen, maar zij schenen zich voldaan te achten door mijn verklaringen en zij vertrokken weder. Ik zou er echter niet op hebben durven zweren dat zij inderdaad tevreden gesteld waren en wij kunnen

er wel op rekenen, dat de heeren tot nu toe een scherp toezicht op onze bewegingen zouden houden.”

„Het is verre van aangenaam,” riep Charly uit.

„O, vroeg of laat zullen wij ons wel aan het toezicht weten te onttrekken,” kwam Raffles schouderophalend.

„Maar wilden zij dan in 't geheel niet weten, hoe die vrouw hier beland was?”

„Natuurlijk, — maar ik heb hen iets op de mouw gespeld.”

En nu deelde Raffles Charly in korte woorden mede, wat er zooeven in het vertrek was voorgevallen, waar zij zich nu bevonden.

Charly had aandachtig toegeluisterd en zeide nu ernstig:

„Het zal dus inderdaad zaak zijn, om ons vooral niet bloot te geven. Wij moeten ons in alles gedragen als Graaf Palmhurst en Graaf Perry.”

„Welnu, dan zullen wij dat doen.”

„Luister eens, Edward, — bestaat er nu in het geheel geen gevaar dat bloedverwanten van dien Lionel Palmhurst eens plotseling hier verzeilden, om hier een bezoek te brengen en dan het bedrog ontdekken?”

„Dat gevaar is al zeer gering,” gaf Raffles ten antwoord. „Ten eerste bezat Lionel Palmhurst slechts heel weinig bloedverwanten en omdat hij een exentrieke zonderling was, lieten zij zich niets aan hem gelegen liggen. Van die bloedverwanten woonden de meesten altijd in Engelsch Indie en zij zullen zich volstrekt niet verbazen, dat zij Palmhurst niet te zien krijgen. Want er waren wel tien jaar verstreken, sinds ik hem vluchtig leerde kennen, van het oogeblik af dat zij hem voor het laatst gezien hadden.”

„Was jij van zijn leeftijd?”

„Tien jaar jonger. En daarom heb ik mij ook voor alle veiligheid als een man van vijftig jaar gegrimeerd. Ik zou echter niet durven zeggen, dat ik zeer veel op hem geleek, want hij had lichtbruine oogen.”

„Nu kunnen wij alleen maar bidden, dat er geen van die bloedverwanten uit de lucht komt vallen,” zeide Charly voor zich heen. „De bladen hebben in den laatsten tijd je naam herhaaldelijk genoemd en die bladen komen ook in Engelsch Indie. Je ziet, dat ik nog van telegrammen zwijg.”

„Welnu, als de geëerde bloedverwanten dit lezen zullen zij alleen bij zich zelf zeggen: „Weer een streek van dien idioten Lionel. De man wordt nooit wijzer.” En zij zullen de krant opvouwen en er niet meer aan

denken en ieder geval zullen zij niet zoo gek zijn, daarom alleen naar Engeland over te komen."

„Mag ik weten, wat nu je plannen zijn?"

„Hier kalm blijven wachten, tot Helen Felton geheel genezen is, zoodat zij zonder gevaar kan worden vervoerd. Daarvan is de eerste acht dagen echter geen sprake."

„Dan zullen het acht dagen worden van groot gevaar Edward," zeide Charly ernstig.

Reeds de naaste toekomst zou wel uitwijzen, dat Charly al te goed gezien had, al was het dan in ander opzicht, dan hij oorspronkelijk had gedacht. . . .

Den volgenden dag omstreekt negen uur in den morgen verliet Raffles, gewapend met zijn jachtgeweer en zijn weitasch over den schouder het landhuis, om een haasje te gaan verschalken.

Charly Brand zou zijn taak als ziekenzuster blijven vervullen en Henderson moest achterblijven, teneinde een wakend oogje op de omgeving te houden.

Niet ver van het hek, hetwelk het landgoed omgaf, ontmoette hem op den eenzamen straatweg een vagebond.

Het was een oude man, gebocheld en half kreupel door het zwerven langs de wegen.

Hij droeg een tot op den draad versleten plunje en daarbij een ouden rugzak.

Zijn rechterhand leunde zwaar op den knoestigen esdoornstok en nu en dan moest hij stil staan om weder op adem te komen. Het hart bewogen van medelijden sloeg Raffles den armen zwerver gade.

Toen hij onder het bereik van 's mans stem was, begon deze te jammeren. „Een paar pence voor een arme stakkerd, mijn goede heer."

„Ik geloof, dat je met een paar koperen stukjes niet veel gebaat zou zijn, oude vriend!" zeide Raffles hoofdschuddend, terwijl hij de hand in zijn zak stak om zijn beurs te grijpen.

Maar juist op dit oogenblik richtte de bedelaar zich plotseling op. Zijn bochel was verdwenen en zijn oogen hadden een bloeddorstige uitdrukking gekregen.

Hij had snel als het licht de linkerhand opgeheven, waarin een spits dolkmes glinsterde.

Het volgende oogenblik had hij met een woeste beweging toegestoten.

Maar op het allerlaatste oogenblik wist Raffles zich te weer te stellen.

Met een half automatische beweging hief hij het

geweer ter verdediging op — en juist op de goede plaats. De dolk drong in het harde hout van de kolf door en door den schok prak den punt af.

Met een kreet van haat en teleurstelling wierp de sluipmoordenaar het nu nutteloos geworden wapen weg, en wierp zich met een dierlijken kreet op den man dien hij zooeven gemist had.

Maar nu waren de partijen wel wat al te ongelijk.

Raffles wierp zijn geweer eenvoudig weg, wachtte den aanval kalm af, en trof met een bliksemsnelle beweging van de linkervuist den zoogenaamden bedelaar zoo geducht onder de kin, dat de man rugge- lings achterover stortte, en bewegingloos bleef liggen.

Maar het tooneeltje was op eenigen afstand gezien door twee landarbeiders, die door een lage hooischelf aan het oog van den sluipmoordenaar onttrokken waren geweest.

Zij kwamen dadelijk verschrikt toesnellen, herkenden hun broodheer, en bleven een oogenblik verrast staan met de petten in de handen.

Daarop wilden zij zich woedend tot den sluipmoordenaar wenden, maar Raffles weerhield hen met een gebaar en zeide rustig:

„Laat dat aan de politie over, mannen! Zie, daar komt juist een veldwachter aan."

Inderdaad kwam er zulk een nuttig burger aansnellen en met enkele woorden zette Raffles hem de toedracht der zaak uiteen.

Daar de laffe sluipmoordenaar nog altijd geen lid verroerde en Raffles van oordeel was, dat het ook nog wel eenigen tijd zou duren, voor hij daartoe in staat was, werd de man op een boerenkar geladen, die juist voorbij kwam, teneinde naar het naburige dorp te worden gebracht.

Maar eerst nam de man der wet de voorzorg, zijn arrestant behoorlijk te boeien.

Raffles deed de toezegging, dat hij zoo noodig een verklaring op het politiebureau zou komen afleggen, schonk den arbeiders ieder een goudstuk en zette daarop zijn weg kalm voort, alsot er niets was voorgevallen.

Zulk een incident was waarlijk niet in staat om hem de jacht te laten vergallen.

Toch begreep Raffles wel, dat hij inderdaad een moeilijken tijd tegemoet ging.

De bende scheen zich nu eenmaal in den zin te hebben gezet, zich bloedig te wreken op den man, die al was het niet rechtstreeks, den dood van dokter

Fox veroorzaakt had — en zij hadden alle redenen om te vermoeden, of liever om zeker te weten, dat Graaf Lionel Palmhurst en John Raffles identiek waren.

Raffles schoot zijn haas en keerde terug, maar met het vaste plan om voortaan beter acht te slaan op bedelaars en vagebonden.

Hij legde zijn jachtcostuum af, zoodra hij op het landgoed was teruggekeerd, en na zich te hebben verkleed begaf hij zich naar de slaapkamer van zijn schoone beschermeling, waar hij Charly op zijn post aantrof, trouw als een ziekenverpleegster en gereed om op het juiste oogenblik het drankje toe te dienen en het verband te vernieuwen.

Helen Felton was wakker en haar prachtige donkere oogen wendden zich aanstonds naar de deur waarin Raffles was binnengetreden.

Er verscheen een flauwe glimlach om haar bleeke lippen en zij scheen een beweging te willen maken, om Raffles haar hand toe te steken.

Maar met een paar passen was de groote onbekende voor het bed en zeide, terwijl hij de hand ophief:

„Gij moogt u volstrekt niet bewegen en nog veel minder praten. Gij moet volstrekt stil blijven liggen, want iedere beweging kan u schaden op zeer ernstige wijze en uw keel moet rust hebben — ieder woord dat je zegt, vertraagt de genezing, onthoud dat! Als gij iets zeer belangrijks te zeggen hebt, dan moogt gij het doen, maar alleen fluisterend.”

„Ik wilde zeggen, John Raffles,” zeide de jonge vrouw op zeer zwakken toon, „dat gij u om mijnentwille niet in gevaar moogt begeven. Uw vriend heeft mij zoeven medegedeeld, welke personen u bezocht hebben.”

„Dat had hij niet mogen doen,” zeide Raffles hoofdschuddend. „Het had werkelijk niets te betekenen.”

„Gij weet wel beter, John Raffles,” hernam de jonge vrouw, zoo zachtjes, dat Raffles haar nauwelijks kon verstaan. „Gij verkeert in gevaar, en ik smeeik u dringend, laat mij hier aan mijn lot over, en als gij mij toch aan het leven wilt terug geven, dat geen waarde voor mij heeft, geef mij dan een paar verpleegsters, die mij voldoende zullen beschermen.”

„Voor heden hebt gij nu meer dan genoeg gepraat,” zeide Raffles met een flauwen glimlach. „Ik denk er niet aan, u hier alleen te laten. Het gevaar waarin ik verkeer, heeft niets om het lijf en wanneer het te

dreigend wordt, dan beloof ik u, dat ik er mij aan zal weten te onttrekken.”

Charly was zachtjes opgestaan en had zich naar het raam begeven.

Hij wist maar al te goed, welke gevoelens er jegens zijn vriend waren geslopen in het hart van de schoone weduwe — gevoelens, die echter nooit beantwoord zouden worden, dat wist hij maar al te goed. Nooit zou Raffles zich van zijn weg laten afbrengen door den hartstocht voor een vrouw. Nooit zou hij de taak, welke hij zichzelf gesteld had, goed of kwaad, opofferen aan een gevoel van liefde.

Charly was er van overtuigd, dat Helen Felton Raffles vruchteloos lief had — in New York reeds had zij het moeten merken uit de houding van Raffles, ofschoon deze alles in het werk had gesteld, om zijn koelheid verklaarbaar te maken.

Het was Charly maar al te wel bekend, dat Raffles zelf somwijlen zwaar leed onder de onthouding welke hij zichzelf had opgelegd, maar nooit zou hij zijn hart voor de liefde openen, voor hij zijn werk voltooid had — en was dit geen werk, dat een menschenleef tijd duurde?

Geruimen tijd was het zeer stil in het vertrek.

Raffles had op den stoel naast het bed plaats genomen en sprak op zachten toon tot de gewonde, die met gesloten oogen en zacht op en neer gaanden boezem naar hem luisterde.

Hij sprak haar moed in, en verhaalde daarop van zijn gevaarvol en moeilijk leven, van zijn groote liefde voor de zwakken en onderdrukten, van zijn brandenden haat voor alles wat onrecht was.

Langen tijd luisterde de vrouw zoo, onbewegelijk terneder liggende, maar nu vloten een paar kristalheldere tranen over de wangen.

Heel zacht klonk het over haar nauwelijks geopende lippen:

„Ik ben het niet waard, John Raffles, om dit alles uit uw mond te vernemen. Ik ben een slechte vrouw geweest, mijn hart was versteend — mijn verstand was alleen gescherpt op het verrichten van lafhartige daden — ik heb gestolen....”

„Ook ik deed dit! Ik doe het nog,” antwoordde Raffles zacht.

„Maar gij doet het omdat uw edel hart u niet toelaat onrecht te zien — gij wilt het onrecht uitroeien, onverschillig met welke middelen. Ik echter roofde alleen om den hartstocht van het rooven — ik behoefde

het niet te doen, want ik was schatrijk. Ik had echter een ziekelijke voorkeur voor alles wat laag en slecht was, totdat...."

Zij voltooide den zin niet, maar wendde langzaam het hoofd naar den muur, en een diepe zucht verliet haar half geopende lippen.

Raffles stond op, en zeide:

„Wanneer gij dit alles nu inziet, is het nog tijd om uw leven te veranderen. De Bende van het Kwade Oog bestaat niet meer. Gij hebt volstrekt geen reden om naar Amerika terug te keeren — kies betere vrienden dan gij tot dusverre had en werp het denkbeeld ver van u, als zou de uiterlijke schijn van uw leven van vermaak en leege ontspanning het werkelijk leven zijn."

Hij legde zacht even de hand op die van de gewonde vrouw en daarop verliet hij het vertrek, na Charly een wenk gegeven te hebben, hem te volgen.

Even later stonden de vrienden tegenover elkander in de werkkamer.

Raffles nam zijn jachtgeweer van de schrijftafel, waarop hij het zoeven had neergelegd, hield Charly de kolf voor en vroeg glimlachend:

„Wet je wat dit is?"

Charly keek Raffles verwonderd aan en zeide verbluft:

„Wat dat is, je jachtgeweer, zou ik zeggen."

„Ik ben blij, dat je dit op het eerste gezicht hebt opgemerkt, Charly," hernam Raffles spottend, „maar ik meende meer speciaal dat glinsterende ding in de kolf."

„Wel, het lijkt wel met een stukje metaal ingelegd te zijn," kwam Charly na een blik op de geweer-kolf te hebben geslagen.

„Het is ook ingelegd, mijn waarde — en wel zoo stevig, dat het metaal aan den anderen kant van de kolf weder te voorschijn komt, zie maar!"

En Raffles draaide het geweer om en toonde Charly de punt van den dolk die door het harde hout was heen gegaan.

Charly deed verschrikt een stap achteruit en riep:

„Maar — dat is de punt van een mes."

„Geraden! De punt van een mes, hetwelk een zoo-genaamde bedelaar daareven tegen mij ophief — en dat waarschijnlijk mijn levensdraad zou hebben afgesneden, als die geweer-kolf er niet was geweest. Je kunt het dunkt mij duidelijk zien, met hoeveel kracht de man zijn wapen hanteert."

„Waar gebeurde dat?" vroeg Charly haastig.

„Op twintig passen van het hek."

„Wat is er van den laaghartigen moordenaar geworden?"

„Hij zit op het oogenblik in het cachot. Ik was zoo vrij hem neer te slaan en op hetzelfde oogenblik kwamen er een paar van mijn arbeiders aan, benevens een veldwachter. Het geluk was dien goeden orde-bewaarder gunstig, want juist kwam er een boerenwagen aan, die den weg naar Horsham opging, en waarin de man die mij naar het leven had gestaan, vervoerd werd. Dat is er al weer een minder."

„Maar des te meer zullen Sullivan en zijn trawanten versterkt worden in hun overtuiging, dat jij John Raffles moet zijn," riep Charly uit. „Want zeg mij eens, welke redenen de bandieten toch wel kunnen hebben, Graaf Palmhurst zoo te haten dat zij hem van het leven willen berooven."

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Dat weet ik niet! Waarschijnlijk in 't geheel geen. Het laat mij trouwens tamelijk onverschillig, wat Sullivan er van denkt. Hij zal toch wel niet zoo dwaas zijn, een Graaf Palmhurst op zulke gegevens te arresteeren."

„Maar neem dan toch in ieder geval je voorzorgsmaatregelen," drong Charly aan. „Ga niet meer alleen uit, maar laat Henderson, of laat ik je vergezellen."

„Ik denk er niet aan," zeide Raffles hoofdschuddend. „Ik wil wel een makker meenemen, als ik je daarmee een genoeg kan doen, maar dan zal het een viervoetige zijn. Ik zal Udo hier laten komen."

„Dat is tenminste verstandig gehandeld," riep Charly uit. „De hond zal je tenminste tot het uiterste verdedigen en ik zal een weinig geruster zijn."

HOOFDSTUK IV.

De toestand wordt kritiek.

Nog dienzelfden dag begaf Raffles zich alleen in de auto naar een hoeve, waar een zijner pachters woonde.

Deze, Bailey geheeten, was bewaarder van eenige honden, welke Raffles toebehoorden, en die meestal vertoefden in een ruime kennel.

Het was ruim drie maanden geleden, sedert Raffles als Graaf Palmhurst een bezoek aan de hoeve had gebracht en toch gingen alle honden van blijdschap als razend te keer, zoodra zij zijn stem vernamen, en ze verdrongen zich vechtend en springend achter de omrastering, welke de kennel afsloot.

De pachter, een oud man met spierwit haar, was haastig komen toelopen, toen hij het oorverdoovend geblaf vernam en stond nu met zijn pet in de hand eerbiedig voor den landheer.

„Neem het mij niet kwalijk, mijnheer de Graaf, ik hoorde u niet aankomen, vanwege die dekselsche honden.”

„Je behoeft je niet te verontschuldigen, Bailey,” zeide Raffles glimlachend, „ik kom juist hier voor een van mijn viervoetige vrienden, ik wil Udo meenemen.”

„Ik zal hem dadelijk in vrijheid stellen, Graaf,” zeide Bailey.

Hij liep snel om de kennel heen, opende de deur, toen nog een en liet een prachtigen Duitschen herdershond vrij.

Het was een zeer groot dier en geleek niet veel op die men in Engeland voor Duitsche herdershonden laat doorgaan.

De hond had integendeel alle karaktertrekken gemeen met den beroemden Horst von Boll, den Duitschen kampioen, van wien hij regelrecht afstamde.

Hij was groot, met een diep gehoekte achterhand,

onberispelijk gedragen ooren, groote, donkere oogen, een prachtige sabelstaart, en sterk geknookt zooals het een herdershond betaamt, die tevens zijn meester moet kunnen verdedigen.

Waarschijnlijk zou de Engelsche fokker het dier hebben afgekeurd, want het was juist in dien tijd mode, van een Duitschen herdershond te verlangen, dat hij meer op een wolf dan op een hond geleek.

Maar Raffles had zich niet van de wijs laten brengen door dezen wansmaak. Hij was indertijd den hond als puppy zelf gaan uitzoeken, in Nederland, waar-nevens Duitschland het ras het best vertegenwoordigd werd, en waar men zich toen juist met ijver toelegde op de fokkerij van deze hondensoort.

Udo had zich uitstekend ontwikkeld, onder toezicht van Bailey, die dadelijk zag, welk een schoon dier aan zijn hoede was toevertrouwd.

Raffles zelf had het buitengewoon schranderè dier afgericht, dat spelender wijs alles had geleerd wat noodig was, om er een voortreffelijken politiehond van te maken.

Niet zoodra was de hond in vrijheid of hij rende om het hek van de kennel heen en bleef toen voor Raffles staan.

Udo wist heel goed, dat het hem verboden was, tegen zijn meester op te springen en zoo gaf hij zijn groote blijdschap alleen te kennen, door met zijn fraaien staart te kwispelen en Raffles op een wijze aan te zien, die niet kon worden misverstaan.

Dadelijk nam Raffles de proef, of de hond niets verleerd was.

„Zit,” beval hij op korten toon.

Onmiddellijk zette Udo zich op zijn achterdeel en keek Raffles vragend aan.

„Af” klonk het volgende bevel.

Snel als de weerlicht strekte de hond zich voor de voeten van Raffles uit, den kop naar hem opgeheven, terwijl er geen haar op het prachtige lichaam bewoog.

Raffles verwijderde zich, doch Udo bleef op dezelfde plek liggen, waar hij zich had neergeworpen.

Zelfs toen Raffles zich achter een schuur verborgen had, dacht Udo er niet aan, op te staan.

Hij lag daar, alsof hij uit steen was gehouwen, de fonkelende oogen steeds in de richting, waarin hij zijn meester had zien verdwijnen.

Raffles bracht een fluitje aan zijn lippen en op het hooren van dat geluid sprong de hond aanstonds op en galoppeerde met groote sprongen naar de schuur, om zich dadelijk weer voor zijn meester te plaatsen, wachtend op het volgend bevel.

Raffles liet den hond apporteerden, zijn overjas bewaken, over een hooge schutting klauteren — en alles verrichtte de hond op onberispelijke wijze.

Raffles riep den hond bij zich, streelde hem goedkeurend over den schranderen kop en zeide:

„Je bent een brave hond, Udo, en je mag met den baas mede.”

Nu begon de hond, dol van blijdschap, om Raffles heen te rennen, maar een kort bevel was voldoende hem in kalmte te brengen en hem te dwingen rustig op een paar passen van het linkerbeen met zijn meester mede te loopen.

Raffles liet hem in de auto plaats nemen, ging zelf achter het stuurwiel zitten en bereikte spoedig Raspberry Hall.

De hond scheen ook Charly en Henderson goed te kennen, want hij bromde volstrekt niet tegen hen, maar begroette de beide mannen als oude makkers.

Toch was het duidelijk te zien, dat hij Raffles alleen als zijn meester herkende. De dagen verliepen vrij rustig, maar het werd Raffles al zeer spoedig duidelijk, dat hij bespionneerd werd.

Er vertoonden zich op ieder uur van den dagmensen op den breeden landweg, die langs het landgoed voerde, die daar zeker niet thuis behoorden — en die op een uur afstands hun waren aard verrieden: dien van geheim politieagent of van detective.

Dienaangaande kon een man als Raffles zich moeilijk vergissen.

Maar hij glimlachte wat en liet die menschen kalm begaan.

Hij wist wel, dat Sullivan niet zoo spoedig tot een

arrestatie zou durven overgaan, als hij geen zeer deugdelijke bewijzen had, dat zich achter Graaf Palmhurst inderdaad John Raffles vertoonde.

Nog eenmaal had Raffles bezoek ontvangen van Drexler en inspecteur Campbell, maar de beide heeren waren tamelijk overhaast weder vertrokken, toen Raffles bedreigd had, de zaak in het Parlement bekend te zullen maken.

Hij toonde zich zeer verontwaardigd over de wijze, waarop men hem lastig viel en de beide politiemannen geraakten zoo onder den indruk, dat zij niets beters wisten te doen, dan een verontschuldiging stamelen en weer het hazenpad te kiezen.

Dat gevaar was dus voorloopig geweken — maar er was nog een tweede gevaar, dat van een anderen kant dreigde en hiermede moest nog altijd rekening worden gehouden.

Het was op den vierden dag na het eerste bezoek van de drie politiebeambten, toen Raffles weder alleen en slechts vergezeld van zijn herdershond een wandeling over zijn landgoed maakte.

Het was niet bijzonder groot in vergelijking met de andere bezittingen in de buurt en men kon het in een half uur van het eene eind naar het andere doorloopen, maar een groot gedeelte was ingenomen door een fraai bosch, met tal van kronkelende paadjes en waar het wemelde van hazen en konijnen.

Hij was dit bosch nauwelijks binnen gedrongen, en volgde een smal zandpad, toen een eigenaardig geluid zich liet hooren — het was als een doffe zweepknaal, niet al te sterk.

Maar Raffles, wiens ooren door een jarenlange ervaring geoefend waren, had den aard van dit geluid onmiddellijk herkend — er was een kogel in een dikken boom doorgedrongen, dien hij zoo juist gepasseerd was.

Een paar centimeters meer naar rechts, en de kogel zou hem het hoofd hebben doorboord.

Daar Raffles slechts met zijn revolver gewapend was en hij geen levende ziel in de nabijheid kon ontdekken, deed hij het beste, wat er in de gegeven omstandigheden te doen viel — hij wierp zich op den grond achter eenig dicht struikgewas.

Want de man, die geschoten had, was met een geweer gewapend, dat was duidelijk.

En wanneer hij in zijn schuilplaats gelegenheid had zijn wapen nogmaals te laden, dan zou de tweede kogel wel eens niet kunnen missen.

Raffles floot zachtjes den hond bij zich en riep hem op gedempten toon toe:

„Zoeken en stellen!”

Aanstands vloog het dier weg, zoo snel als een pijl uit den boog.

Zijn fijne neus had waarschijnlijk reeds het onraad geroken.

Er waren zeker nog geen tien seconden verlopen, of Raffles hoorde opnieuw een schot en toen een woesten kreet van een mensch in doodsgevaar.

Hij sprong onmiddellijk op en snelde in de richting, vanwaar hij het geluid van een worsteling hoorde.

Takken braken af, er hijgde een mensch zwaar, blijkbaar in een hevigen strijd gewikkeld en ook hoorde hij het doffe gebrom van een herdershond.

Hij kende dat geluid — Udo liet het alleen maar hooren, wanneer hij zijn tanden in het lederen pak had geslagen van den man, die bij de dressuur als boef moest fungeeren, en wiens lichaam maar ternauwernood beschermd werd door het zware leder.

Binnen enkele tellen had hij de plek bereikt.

Achter een dicht begroeid boschje, waar de sluipmoordenaar zich verdekt had opgesteld, speelde het korte drama zich af.

Udo, bloedend uit een schouderwonde en door de pijn tot razernij gebracht, had zich op den moordenaar geworpen, wiens nutteloos geworden geweer aan zijn voeten lag, en zijn tanden in zijn hals gegraven.

Tevergeefs had de man zijn handen om de keel van den hond geslagen en getracht zich van hem af te schudden.

Zijn lot was bezegeld — wat Udo eenmaal vasthield, dat liet hij niet meer los, tenzij men hem doodde.

Toch was een enkel kort bevel van Raffles voldoende, hem aanstands het slachtoffer te doen loslaten en zich naar zijn meester te begeven.

De sluipmoordenaar, die zich tegen een boom had staande gehouden, zakte ineem, terwijl een breede bloedstroom uit de vreeselijke wonde liep.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat hier geen menschelijke hulp meer baatte. Binnen enkele seconden zou de man zijn doodgebloed.

„Tot zulke middelen nemen ze dus hun toevlucht,” bromde Raffles verachtelijk met een blik op het stuiptrekkende lichaam. Nog enkele oogenblikken en toen werden de bewegingen bijna onmerkbaar en was

het gedaan — de moordenaar had den laatsten adem uitgeblazen.

„Kom, Udo,” beval Raffles kortaf.

Hij aanvaardde dadelijk den terugweg, maar lette nu nauwkeurig op, want het was immers niet uitgesloten dat zich nog meer misdadigers in het bosch verscholen bielden.

Eenmaal meende hij in de verte takken te hooren kraken in de richting van de plek, waar de hond een einde had gemaakt aan het leven van den moordenaar, maar daar zich verder niets meer liet hooren, sloeg hij er geen acht op en bereikte het landhuis, waar hij dadelijk aan Charly mededeelde, wat hem weder-varen was.

De jonge man verbleekte en zeide:

„Waarom blijven wij toch nog hier? Vroeg of laat moet het op een ongeluk uitloopen.”

„Ik heb je die vraag al eens beantwoord, Charly — wij vertrekken niet, voordat Helen Felton in staat is, te worden vervoerd.”

„Maar dat kan nog wel vier dagen duren.”

„Dan wachten wij nog vier dagen,” zeide Raffles vastberaden.

„Blijf dan tenminste binnenshuis,” drong Charly aan.

„Ik denk er niet aan. Je weet, dat ik fatalist ben. Wordt er een kogel op mij afgeschoten en heeft het lot beslist, dat die kogel mij zal treffen, dan kan geen aardsche macht hem van richting veranderen en ik verlaat dit tranendal. Maar zolang mijn tijd nog niet gekomen is — zolang zullen de moordenaars vruchteloos hun lagen leggen.”

Charly haalde de schouders op en hernam:

„Alles goed en wel, maar men mag het lot niet tarten. Wat moet er met het lijk van dien man gebeuren? Wij kunnen het daar toch niet laten liggen.”

Raffles dacht even na en zeide toen:

„Ik zal er met Henderson heen gaan. Wij kunnen het lichaam naar den weg dragen en dan wachten, tot er een kar voorbij komt, waarvan de voerman het lijk voor een fooi wil afleveren op het politiebureau te Horsham. Het wordt daar langzamerhand een heele verzameling doode bandieten.”

„Wees voorzichtig — en geet je niet bloot,” vermaande Charly hem.

„Maak je niet ongerust. Wij zullen Udo weer meenemen! Ga nu maar weder je post als verpleegster waarnemen.”

Een oogenblik later begaven Raffles en Henderson,

van den hond vergezeld zich snel naar het bosch, waar zich zooeven het bloedige drama had afgespeeld.

Zij bereikten de plek, waar de worsteling tusschen man en hond had plaats gevonden en met een eersten blik zag Raffles, dat het lijk niet meer op dezelfde plaats lag.

Blijkbaar hadden een of meer personen getracht het weg te sleepen en hun poging spoedig opgegeven, nadat zij het lichaam over een afstand van tien meter hadden medegesleept.

De hond liep snuffelend rond, nu en dan zijn meester aanziende, als in afwachting van een bevel.

Raffles bleef eveneens in gedachten staan en zeide toen tot Henderson:

„Nadat die man zijn laatsten adem heeft uitgeblazen, zijn hier menschen geweest. Kijk maar naar de voetstappen in het zand van het pad. Zij hebben getracht het weg te sleepen en hun poging opgegeven.”

„Misschien een paar landarbeiders, Mylord,” opperde Henderson.

„Het is niet onmogelijk — ofschoon die hier zelden komen. Wij zullen er nog vanmiddag navraag naar doen en eigenlijk is dat niet eens noodig, want als inder-

daad een paar van mijn landarbeiders het lichaam hier gevonden hadden dan zouden zij dit aanstonds hier komen mededeelen en help mij nu het lichaam van dien man naar den weg brengen.” En nu droegen de beide mannen het lijk dwars door het kleine bosch naar den rand van den weg, waar zij slechts eenige minuten behoefden te wachten, tot er een boerenkar voorbij kwam, waarvan de voerman tegen een goede belooning bereid werd gevonden, het stoffelijk overschot van den sluipmoordenaar naar het politiebureau over te brengen.

Raffles krabbelde eenige woorden op een blaadje papier en stelde dit den man ter hand met het verzoek, het aan den commissaris van politie te willen overhandigen.

Zoodra de wagen zich met zijn lugubere vracht in beweging had gesteld, aanvaardden Henderson en Raffles weder den terugweg naar het landgoed.

Er kwam zich echter geen van de arbeiders aanmelden en toen Raffles zelf op onderzoek uitging, bleek het, dat niemand van de arbeiders dien dag in het bosch was geweest.....

Een eenige cigaret is het merk
Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

Op een spoor.

Weer waren er twee dagen verlopen, en de toestand van Helen Felton ging zienderoogen vooruit.

Raffles had een paar malen de wonde onderzocht en daar de kogel gelukkig aanstonds verwijderd had kunnen worden, behoefde men geen vrees meer te koesteren voor complicaties.

De jonge vrouw herkreeg langzaam het gebruik van haar stem en eenmaal had zij zelfs gedurende een kwartier het bed mogen verlaten, om dien tijd door te brengen in een gemakkelijken leuningstoel aan het open venster, waar de warme zomerlucht door naar binnenstroomde.

Wanneer zich geen onverwachte complicaties voordeden, mocht men de gegronde hoop koesteren, dat de gewonde over een paar dagen zoover genezen zou zijn, dat men haar zonder gevaar zou kunnen vervoeren.

Maar voor dien tijd geschiedde er iets, hetgeen de plannen van Raffles wijzigde, als was het slechts tijdelijk.

Weder vergezeld door den trouwen herdershond, had hij zich met de auto naar Horsham begeven, waar hij eenige noodzakelijke inkoopten moest doen.

Hij stalde den wagen bij een garagehouder en ging te voet verder.

Het was zijn plan in het groote restaurant van de plaats te lunchen en daarop eenige fabrikanten van landbouwwerktuigen, zaadhandelaren en zuivelproducten te bezoeken.

Daar het zeer warm weer was, had men de groote ramen van het restaurant hoog opgeschoven, zoodat de bezoekers, die daar een plaatsje hadden kunnen vinden, als het ware op straat zaten.

Raffles bevond zich onder hen, die een tafeltje bij een der ramen had kunnen bemachtigen, en hij

nem daaraan plaats, terwijl de hond zich aan zijn voeten uitstrekte, met den schranderen kop op de voorpooten.

Raffles gebruikte den maaltijd en had juist betaald, toen Udo eensklaps den kop ophief, even rondsnuffelde en plotseling opsprong.

Het dier stond onder de tafel, half verborgen door het tafellaken en scheen daaronderuit naar de straat te loeren.

Raffles was dadelijk vol aandacht, want hij wist zeer goed, dat Udo nimmer een beweging maakte, of hij moest er een bepaalde reden voor hebben, wanneer hij zich in gezelschap van zijn meester bevond.

Er waren niet veel voorbijgangers, omdat iedereen aan tafel zat.

Raffles bukte zich om te zien, naar wie de hond zoo strak keek.

Zijn tonkelende oogen waren blijkbaar gevestigd op een zeer deftig gekleed heer, ongeveer veertig jaar oud, met een smal, bleek gezicht, en in reiscostuum gekleed.

Het goed was van voortreffelijke snit en waarschijnlijk ook van uitstekende hoedanigheid.

En toen deze man het raam voorbijging, liet de hond een zacht brommend geluid hooren.

De deftig gekleede heer scheen er niets van te hooren, en misschien zou Raffles het niet gemerkt hebben, als de hond niet met zijn geheele lichaam tegen zijn knie had aangeleund, zoo dat hij het brommen van den hond als het ware door zijn eigen lichaam voelde.

En steeds volgden de schitterende oogen met een dreigende uitdrukking den man in reiscostuum.

Toen de man het raam voorbij was, wendde de hond zich eensklaps naar Raffles, alsof hij een bevel verwachtte.

Zijn geheele lichaam scheen gespannen te zijn als een pees van een boog, gereed om op het eerste bevel voorwaarts te schieten.

Maar Raffles stelde den hond met een paar woorden gerust, stond haastig op, greep zijn hoed en ging de straat op.

De heer in het reiscostuum liep ongeveer twintig passen voor hem uit en scheen er volstrekt niets van te merken, dat hij gevolgd werd.

Raffles liet den afstand een weinig grooter worden, maar hij hield den man goed in het oog.

„Wat drommel, — het is mij, alsof ik dat gezicht meer gezien heb,” bromde hij in zichzelf. „Dat smalle gezicht, wasgeel, met donkere oogen. In ieder geval kent Udo hem — of hij herkent den reuk van dien man en hij schijnt niet bepaald van hem te houden, anders zou hij niet hebben gebromd, daar schuilt iets achter — ik moet weten wat het is.”

De man in het reispak liep tamelijk snel voort en na een kwartier was het doel van zijn tocht duidelijk — hij begaf zich naar het station.

Het werd nu voor Raffles tamelijk moeilijk den man te volgen, zonder gevaar te loopen te worden gezien.

De weg was tamelijk verlaten en wanneer de man, die voor hem uitliep, het in zijn hooft kreeg eens om te zien, dan zou hij Raffles ongetwijfeld ontdekken en ook den hond, die met zoo weinig vriendschappelijke gevoelens jegens hem bezielde scheen te zijn.

Toen bedacht Raffles zich niet lang.

Hij trad een winkel binnen van een graanhandelaar, met wien hij wel zaken placht te doen en dien hij daar juist aantrof.

Hij wendde zich tot den groothandelaar en zeide haastig:

„Luister eens, mijn waarde Snowman, ik wilde u juist komen bezoeken, maar ik moet mijn bezoek uitstellen tot over eenige uren. Gij zijt zelf een groot liefhebber van honden en ik heb menigmaal uw kennel achter het huis bewonderd. Wilt gij mij toestaan om mijn hond eenige uren hier te laten. Hij is mij op het oogenblik tot last.”

„Dat spreekt immers vanzelf, Graaf,” antwoordde Snowman gediensstig, verheugd dat hij den man een dienst kon bewijzen die tot zijn klanten behoorde.

„Dan zult gij den hond er echter zelf heen moeten brengen — hij ziet er niet naar uit, alsof hij mij zou volgen.”

„Dat zou hij zeker niet,” riep Raffles glimlachend uit. Hij floot den hond en de beide mannen begaven zich nu snel door een breede gang naar een ruimen tuin, waarvan een gedeelte als kennel was ingericht.

„Je blijft hier, Udo, en wacht braaf tot ik terug kom!” zeide Raffles, terwijl hij het dier over den kop streelde.

De herdershond scheen hem aanstonds te begrijpen en strekte zich op het gras uit.

Raffles drukte den graanhandelaar de hand en nam haastig afscheid.

Toen hij weder op straat kwam zag hij den man in reiscostuum juist de deur van het kleine station binnengaan.

Onder het loopen raadpleegde Raffles zijn spoorboekje.

Spoedig had hij gevonden, dat er over tien minuten een trein naar Londen vertrok. „Zou hij een Londenaar zijn?” bromde Raffles voor zich heen. „Nu, wij zullen het spoedig genoeg zien, want als het aan mij ligt, zal de man mij niet ontgaan. Ik zal mij echter wat moeten haasten.”

Raffles versnelde zijn pas, maar ging niet de deur van het station binnen. Hij begaf zich naar den ingang van een groote bergloods, die naast het station stond, waar het schemerachtig duister was en waar zich nu niemand bevond, omdat de arbeiders nog steeds aan het schaften waren — een voor Raffles gelukkige omstandigheid.

In de laatste dagen was hij steeds en overal voorzien van een pruik en valschen baard, teneinde zich in geval van nood aanstonds te kunnen vermommen.

Hij haalde een klein zakspiegeltje te voorschijn, hetwelk hij overal kon neerzetten, daar het van een opvouwbaren standaard was voorzien, plaatste het boven op een stapel pakkisten, zette haastig de rossig blonde pruik op, inplaats van de grijze, welke hij droeg als Graaf Palmhurst, ontdeed zich ook van de grijze snor en bevestigde daarvoor in de plaats den goed onderhouden, langen baard.

Een paar streekjes hier en daar met een kleine stift, die in een kleurstof werd gedoopt, welke Raffles in een klein flacon bij zich droeg, voltooide de verandering en maakte het gelaat onkenbaar.

Raffles raadpleegde zijn horloge. Hij had nog juist twee minuten.

Haastig verliet hij de loods weder, ging het station binnen, kocht op goed geluk een plaatsbewijs voor

Londen en toen hij het perron betrad, reed er juist met donderend geweld de trein van Brighton binnen en zag hij, hoe de man met het geruite reispak plaats nam in een eerste klasse coupé.

Hij zorgde in denzelfden wagon te komen en even later zette de trein zich in beweging.

Het was een sneltrein en Raffles wist, dat hij slechts op een tusschenstation zou stoppen.

Toen de trein daar stilhield plaatste hij zich voor het portierraam, om zich te overtuigen, dat de man, die hij volgde, niet uitstapte.

Maar zooals hij wel vermoed had, bleef hij zitten en zoodra de trein weder vaart had gekregen, vlijde Raffles zich in de kussens, overtuigd, dat het wild hem nu wel niet zou ontgaan.

Een uur later reed de trein Coventry Cross Station binnen.

Een oogenblik vreesde Raffles dat hij zijn man in het gewoel der vele passagiers uit het oog zou verliezen, maar bij den uitgang zag hij hem terug, juist toen hij plaats nam in een fraaie, zeegroen gelakte auto, een prachtigen en zeker niet goedkoop wagen.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur in een groene livrei.

„Wel, wel — het heerschap schijnt rijk te zijn,” mompelde Raffles bij zichzelf. „De auto en de chauffeur zijn echter een weinig opzichtig. Zou ik soms met een van onze nieuwe rijken te doen hebben. Het mag wezen, zoo het wil — Udo heeft tegen den kerel gebromd, en ik ga hem na. Het kan geen toeval zijn, dat hij zich eerst in Horsham ophield, zoo dicht in de nabijheid van mijn landgoed. Maar voor den drommel. . . . Zou het mogelijk zijn, dat hij. . . . maar het is bijna onmogelijk!”

Er kwam juist een huurauto aanrijden, blijkbaar door iemand anders geroepen, maar Raffles was er

met een paar sprongen bij, drukte den chauffeur een goudstuk in de hand en riep hem toe:

„Rijd die groene auto achterna en verlies haar in geen geval uit het oog, een goede fooi voor je, wanneer je je werk goed doet.”

„Eigenlijk ben ik door een ander geroepen, mijnheer. . . .” begon de chauffeur, terwijl hij een onzekeren blik wierp op het goudstuk in zijn handpalm.

„Dan zal die andere er zich in moeten schikken, dat hij nog een paar minuten moet wachten,” zeide Raffles kalm. „Rijd op, anders verlies je de groene auto nog uit het oog.”

Het volgende oogenblik was Raffles ingestapt en de chauffeur reed weg met achterlating van een vloekenden, tierenden, met valiezen beladen reiziger.

De rit door Londen duurde ongeveer drie kwartier.

Toen stond de huurauto eensklaps stil en Raffles bemerkte dat ook de groene limousine gestopt had voor een fraai, blijkbaar nog nieuw huis.

Beide auto's bevonden zich op dat oogenblik in de Cromwell Street.

Raffles stapte niet uit, maar keek door de voorruit, waar de man met het reispak zou blijven. Hij behoefde niet lang te wachten.

De man stapte uit de auto, die dadelijk wegreed, waarschijnlijk naar de garage, haalde onder het loopen zijn huissleutels uit zijn zak, ontsloot de deur van het nieuwe huis en ging binnen.

Met een zucht van voldoening liet Raffles zich achterover in de kussens vallen en mompelde:

„Ik geloof niet, dat ik spijt behoef te hebben van dit tochtje. Het gezicht van dien man komt mij ineens veel bekender voor — ik meen zeker te weten, dat ik hem een jaar of vijf geleden, toen de oorlog juist begonnen was, eens ontmoet heb in een dievenkelder!”

HOOFDSTUK VI.

De inbraak.

Raffles stapte aanstonds uit, betaalde den chauffeur en zond den man weg.

Hij wandelde kalm verder zonder zich te overhaasten en ook zonder zich te verbergen, want hij wist wel, dat hij gedurende de treinreis en ook daarna niet door den man gezien was, dien hij achtervolgde.

Hij liep zoo langzaam, dat hij gemakkelijk den naam kon lezen, vermeld op de kleine koperen plaat naast de deur: J. M. Ray.

„Welzeker — hij is het!” mompelde Raffles. „Ik herinner mij, dat men hem toen de Bliksemstraal noemde en ook weet ik, dat hij een sluwe vos was en zich steeds buiten de handen der politie heeft weten te houden.

Wel, wel, onze man schijnt er dus goed op vooruit gegaan te zijn.”

Ternauwernood had Raffles zich overtuigd van de verblijfplaats van den man, dien hij zoo hardnekkig achtervolgd had, of hij zond Charly Brand een telegram in geheimschrift, waarin hij hem opdroeg, in geen geval Helen Felton alleen te laten en zich met Henderson geheel te wijden aan haar verpleging.

Hij voegde hieraan toe, dat hij te Londen moest blijven, waar hij een spoor had gevonden van een belangwekkend personage. Het postkantoor, waar Raffles dit telegram verzond, bevond zich slechts op enkele passen afstand van de woning van Ray.

Zoodra Raffles het weder verlaten had, zette hij er zich toe, een onderzoek in te stellen naar de omstandigheden van den man, dien hij was nagegaan.

Hij herinnerde zich nu zeer goed, dat hij hem enkele jaren geleden, toen de loop van een gevaarlijk avontuur

hem naar een beruchten dievenkelder leidde, waar hij onder goede vermomming had weten binnen te dringen, dien man gezien had.

Raffles had een bijzonder ontwikkeld geheugen voor gelaatstrekken en iemand met zulk een markant gezicht als Ray vergat men niet zoo spoedig.

Het was echter duidelijk, dat de man onmogelijk dit fraaie huis had kunnen koopen van de opbrengst zijner kleine rooverijen.

In ieder geval was de heer J. M. Ray geen John Raffles, geen Lord Lister.

Hij moest dus op een andere wijze het geld bijeen hebben weten te schrapen, waardoor het hem mogelijk was geworden een fraaie auto en een prachtig huis te koopen en de middelen daartoe zouden den toets van de rechtvaardige critiek wel niet kunnen doorstaan.

Misschien had de man geërfd, maar dat leek Raffles al zeer onwaarschijnlijk.

Hij besteedde een gedeelte van den dag om een onderzoek in te stellen en tenslotte wist hij, wat hij wilde weten — Ray was eenvoudig een oorlogswinstmaker maar een van de ergste soort, want hij had zijn rijkdommen weten te verwerven door op schandelijke wijze te speculeeren op het tekort aan voedsel in eigen land.

Hij had zich van het eene artikel op het andere geworpen, groote voorraden weten op te stapelen en achter te houden en deze met reusachtige woekerwinsten verkocht.

Het geluk scheen hem gunstig te zijn geweest en binnen enkele jaren had hij een zeer groot vermogen bijeen weten te garen.

Met die kennis toegerust werkte Raffles aan de uitwerking van zijn plannen.

Niet ver van het huis van Ray bevond zich een van de kleine huisjes, welke Raffles zich in den loop der tijden had gekocht en die hem uitstekend te pas kwamen om zich te verkleeden, een geheel ander uiterlijk aan te nemen, wanneer de omstandigheden dit vercischter.

In de meeste gevallen was het grootste gedeelte dezer huizen verhuurd en had Raffles zich vergenoegd met een verdieping of een gedeelte daarvan.

Maar steeds had hij de huizen en hun ligging zoo weten uit te kiezen, dat het hem in geval van nood mogelijk zou zijn, ze langs meer dan een weg te verlaten.

Nu eens bestond deze nooduitgang uit een tweede deur, die in een verlaten zijstraat uitkwam, dan weder was er een niet zoo gemakkelijk te ontdekken achtertrap, die naar een binnenplaats voerde, welke wel een viertal koetspoorten bezat, die naar even zoovele straten leidden, of ook wel kon men zeer gemakkelijk het dak bereiken en daar de vlucht voortzetten met een groote kans op ontsnapping.

In dit huis nu vermoede Raffles zich eenige keeren, puttend uit een grooten voorraad kleedingstukken, pruiken en baarden, welke hij daar, goed verborgen, terug vond.

En aldus vermoemd, slaagde hij er in, wetenswaardige bijzonderheden te vernemen betreffende de gewoonte van Ray.

De man had op dit oogenblik drie bedienden en de huisknecht was tevens chauffeur.

Dat was zeker geen groot personeel voor zulk een uitgestrekt huis, maar voor iemand als Ray, die misschien nog meer eigenaardige plannen had, was het ruimschoots voldoende, — en misschien wel te veel.

Ray at steeds buitenshuis, behalve wanneer hij een paar vrienden te dineeren had, hetgeen echter slechts zelden het geval was.

Hij scheen integendeel liever alleen te blijven.

Hij was zeer verzot op alle mogelijke takken van sport, hield er zelfs een racejacht op na, benevens een paar renpaarden en was een trouw bezoeker van de motorrace op de Middellandsche Zee ter rede van Monaco.

Raffles had zelfs, door handig te vragen, weten te ontdekken, wat Ray dien avond zou doen en hoe hij den nacht zou doorbrengen.

Meestentijds dineerde Ray in het Carlton Hotel, waar men zelfs een tafeltje voor hem placht te reserveren.

Dit zou hij ook dezen avond doen en zich vervolgens met een paar vrienden naar het Haymarket Theatre begeven, waar een nieuw stuk van een bekenden schrijver zou worden opgevoerd.

Vervolgens zouden zij souperen in een nachtcabaret van Soho, en de bedienden hadden verlof gekregen zich naar bed te begeven, daar hun meester waarschijnlijk pas zeer laat zou thuis komen.

Gewapend met deze kennis ging Raffles weder naar zijn schuilplaats terug, ontdeed zich van zijn kleeding en ging op zijn beurt rustig dineeren in het groote restaurant aan het Strand.

Om negen uur begaf hij zich naar het Haymarket Theatre, nam daar een loge, recht tegenover het tooneel gelegen en ontdekte, toen het doek na het tweede bedrijf viel en de lichten aangingen in de zaal, spoedig den man, wien zijn aandacht gold.

Hij was in gezelschap van twee heeren en allen waren in avondtoilet gestoken.

Toen hij zich hiervan overtuigd had, verliet Raffles spoedig den schouwburg weder, na nog een bedrijf van het stuk te hebben gezien, wat hem maar matig kon bekoren.

Het was bij half twaalf, toen hij het huis van Ray weder bereikte.

Hij wist aan de tuinzijde aan den achterkant ongemerkt te naderen, wierp een snellen blik om zich heen en was op een duister plekje in een oogwenk over den tuinmuur gewipt.

De gestadige oefening, telkens herhaalde lichaamsbewegingen, hadden de spieren van Raffles lenig gehouden, en hij was nog even vlug als een jongen van twintig jaar.

Hij stond nu in den tuin en keek naar het huis, waarvan de achterkant reeds geheel in duister gehuld was, uitgezonderd een paar ramen op de bovenste verdieping.

Daar bevonden zich waarschijnlijk de slaapvertrekken van de mannelijke bedienden.

Maar ter rechterzijde stond de garage, die tegen den muur aanleunde, en met een breede, dubbele deur op den straat uitkwam.

Juist zulk een deur bevond zich aan de tegenovergestelde zijde aan den kant van het huis.

Het was heel goed mogelijk, dat de chauffeur in

of boven de garage sliep, en Raffles besloot dus de noodige voorzichtigheid in acht te nemen.

Hij wachtte nog een kwartier en toen scheen het licht in het huis daarboven eensklaps te worden gedoofd. De bedienden hadden zich waarschijnlijk ter ruste begeven.

Nog een uur wachtte Raffles, tot hij er zeker van kon zijn, dat de bedienden sliepen en sloop toen over den grasrand naar den achtergevel van het huis.

Daar aangekomen, had hij de keus tusschen eenige vensters en een deur.

In den loop van zijn talrijke avonturen had Raffles de voorkeur leeren geven aan een deur boven het venster — zij kunnen beide van alarmsignalen voorzien zijn, maar een vensterruit kan breken en aldus de bewoners van het huis wekken.

Bovendien moest men zich meestal vastgrijpen aan de vensterbank — en de vingers kunnen afdrukken nalaten.

Een deur echter bevindt zich steeds gelijk met den grond, men kan er een paneel uitzagen, zonder leven te maken, tenminste, wanneer men er de goede instrumenten voor heeft, en bij een eventueele vlucht kan men er gemakkelijk weder door vertrekken.

Ten overvloede behoeft men een deur, als men het goed aanlegt, in het geheel niet te raken.

Raffles nu was voorzien van eenige werktuigen, eveneens uit zijn eigen huis in die buurt medegebracht, welke hem in staat zouden stellen, het deurpaneel volkomen geruischloos uit te snijden binnen enkele minuten.

Een van deze toestellen bestond uit een cirkelzaag van eigenaardig maaksel, een uitvinding van Raffles zelf, en waarvan waarschijnlijk geen tweede exemplaar op de geheele wereld te vinden was.

Het ronde, dunne, maar zeer sterke zaagblad bevond zich aan het eene einde van het werktuig, dat aan het andere einde voorzien was van een soort kolf, zooals men ze ook aan zoogenaamde borstboren vindt.

Met behulp van een tandwiel en een ronsel, door een gewonen rijwielketting met elkander verbonden en een zwengel, kon men het zaagblad in een zeer snel rondwentelende beweging brengen.

Door het toestel met de linkerhand tegen het hout te drukken, kon men daarin snel een spleet zagen.

Een oliepompje, onder atmosferischen druk, hield het zaagblad voortdurend vet, door er een straaltje olie tegen te spuiten, zoodat het werktuig in het geheel

geen leven maakte, daar overigens alle draaiende deelen op kogels liepen.

Raffles maakte het instrument in orde, plaatste het in den linkerbenenhoek van het bovenste paneel, steunde de kolf tegen den linker schouder en begon de zwengel rond te draaien.

Er liet zich een zacht gonzend geluid hooren, zwakker zelfs dan een groote bromvlieg maakt — en het ronde zaagblad ging door het hout heen, als een warm mes door de boter.

En juist zoover als noodig was om het hout over de geheele dikte door te zagen.

Het ging zoo vlug, dat de geheele omtrek van het paneel in nog geen volle tien minuten door de zaag was gevolgd.

Toen hij bijna weder aan het beginpunt was aangeland, legde Raffles de zaag weg, stak de punt van een fijnen schroevendraaier door de bovenste spleet, haalde het uitgezaagde paneel een weinig naar voren en sneed het laatste, dunne stukje hout, dat het nog aan de deur verhoond, met zijn pennemes door.

Het paneel viel hem als het ware in de handen, en hij zette het naast de deur, greep opnieuw zijn tasch met werktuigen, stapte door de opening en bevond zich nu in het hol van den leeuw.

Toen Raffles een blik achter zich wierp, zag hij, dat hij had goed gedaan, het slot niet te forceeren, en de deur op gewone wijze te openen, want zij was voorzien van een alarmsignaal.

Het was pikdonker, maar Raffles waagde het toch niet, zijn electriche zaklantaarn te ontsteken.

Hij wachtte nog eenigen tijd, tot zijn oogen wat aan de duisternis gewend waren en zag toen aan het einde van de vrij breede gang, waar hij zich bevond, een trap, die naar de eerste verdieping leidde.

Zonder enig geraas te maken, besteeg hij deze trap, bereikte een portaal, dat met een venster uitzicht gaf op den tuin, sloot dit venster met het luik, dat er aan was bevestigd en maakte nu licht.

Hij temperde echter het schijnsel van zijn lantaarn zoodanig, dat hij er juist even bij kon zien.

Een bezoek dien middag als inspecteur van de electriche centrale aan het huis gebracht, had hem de inrichting daarvan vrijwel geheel leeren kennen.

Hij wist, dat hij nog een verdieping hooger zou moeten zijn om de kamer te bereiken, waar zich de groote brandkast van Ray bevond.

Het was doodstil in het groote huis en er was

blijkbaar niemand meer aanwezig of hij sliep vast — uitgezonderd John Raffles.

Hij bereikte de tweede verdieping en had spoedig de deur van de werkkamer gevonden.

Hier stond hij geruimen tijd stil, onbewegelijk, in half gebukte houding.

Hij hoorde echter volstrekt niets en draaide nu voorzichtig aan den knop van de deur.

Zij bleek niet op slot te zijn en hij kon dus binnen treden.

Het vertrek was in duisternis gehuld, maar een zwak schijnsel drong van buiten door, afkomstig van de straatlantaarn, die op eenigen afstand geplaatst was.

Voor de drie groote ramen waren de gordijnen niet gesloten.

Raffles haastte zich dit te doen, ontstak toen zijn elektrische zaklamp, plaatste ze op een tafel en deed de gangdeur dicht.

Hij draaide den sleutel om, die aan de binnenzijde op het slot stak, en was nu zeker, dat men hem niet onverhoeds zou kunnen overvallen.

Hij haalde een sterke touwladder te voorschijn, die tot een klein pakje kon worden opgerold, schoof een der ramen voorzichtig een weinig op, en bevestigde toen het uiteinde van de ladder stevig aan den poot van een brandkast, die dicht bij het raam stond, met behulp van een stuk staaldraad.

Mocht men de deur willen inslaan, nadat zijn aanwezigheid bemerkt was, dan behoefde hij niets anders te doen, dan snel het raam verder open te schuiven en de touwladder naar buiten te werpen.

Nadat hij aldus zijn aftocht gedekt had, begon Raffles kalm het vertrek te doorzoeken.

Tusschen twee van de groote ramen stond een zwaar schrijfbureau en hieraan wijdde Raffles het eerst zijn aandacht.

Hij had het in een oogwenk geopend en begon de papieren te doorzoeken, welke het bevatte.

Hij vond echter niets bijzonders, slechts brieven van leveranciers, persoonlijke vrienden van Ray, zakenmensen, bankiers en anderszins.

Maar toen hij het bureau eens nader onderzocht, ontdekte hij tenslotte een geheime bergplaats, uitstekend verborgen in een van de zware pooten van het bureau.

Zij bevatte slechts enkele papieren — maar die door Raffles met de grootste aandacht en belangstelling werden doorlezen.

Er waren twee brieven bij van dokter Fox, den voormaligen chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die door toedoen van Henderson, den trouwen chauffeur van John Raffles te New York, enkele dagen geleden het leven had verloren.

En uit deze brieven bleek maar al te duidelijk, dat Ray nog altijd lid was van het gevaarlijk genootschap.

Uit een paar aantekeningen op een klein stukje papier leidde Raffles verder af, dat er, door een toevalligen samenloop van omstandigheden, juist dien avond een samenkomst van de bandieten zou plaats hebben, waar men zou overgaan tot de keuze van een nieuwen chef.

En een kleine correspondentie, waarschijnlijk gevoerd met een paar invloedrijke leden van de bende, toonde zoo helder als glas aan, dat Ray blijkbaar bezielde was met het voornemen, zich zelf candidaat te stellen voor het chefschap.

„In ieder geval blijkt de man niet ontbloot te zijn van eerezucht — en dat stel ik op prijs, want het vereischt moed en doorzettingsvermogen, om aan die zucht te kunnen voldoen.

Wel, in ieder geval schijn ik hier op het juiste oogenblik te zijn gekomen. Het is alleen maar jammer dat ik volstrekt geen aanwijzing kan vinden betreffende de plek, waar de bijeenkomst kan plaats vinden.”

Raffles zocht de papieren nogmaals nauwkeurig door, maar zonder resultaat.

Hij vond noch het uur, noch de plaats van samenkomst.

Na de papieren allen bij zich te hebben gestoken en de geheime bergplaats weer te hebben gesloten, richtte Raffles zijn schreden naar de brandkast.

Het was een zeer hoog meubel en van moderne constructie.

Raffles echter liet zich hierdoor niet afschrikken, maar toog aanstonds aan het werk.

In zijn tasch bevond zich een toestel, waarmede hij, met behulp van termiet, een steekvlam kon verwekken met een hitte van niet minder dan een paar duizend graden.

Hij begon zijn oogen met een zwart gemaakten bril te beschermen, maakte het toestel in orde, en richtte een oogenblik later de steekvlam, die bijna een halve meter lang was, op een der zijwanden van de kast.

Het duurde niet lang, of het metaal, door de vlam

getroffen, begon te smelten en in druppels omlaag te vloeien.

De hitte was zoo ontzettend, dat Raffles zijn hand en voorarm met asbest had moeten omwikkelen en daarenboven een lang handvat aan het toestel had moeten bevestigen.

Er waren nog geen drie kwartier verlopen, of in den zijwand van de kast was een gat gesmolten, bijna zeven decimeter hoog en anderhalve decimeter breed.

Het vereischte nog slechts een kwartier, om de dunne zijschotten in de kast door te smelten en toen had Raffles niets meer te doen dan zijn arm door de opening te steken en zich meester te maken van het goud en de bankbiljetten, welke hij in de kast vond.

Maar juist had hij dit gedaan en alles weder opgeborgen, toen zijn scherp gehoor een verdacht geluid vernam. Er werd een sleutel in het slot van de straatdeur gestoken.

Rookt altijd
Cigaretten Dubec 3.

HOOFDSTUK VII

De boete eener schuldige vrouw.

„Het schijnt dat onze man thuis komt,” bromde Raffles zachtjes voor zich heen. „En toch is heden nacht de samenkomst. Hij zal hier toch geen papieren komen halen? Nu, als dat zoo is, dan zal het hem opbreken.”

Raffles deed snel het masker voor, dat hij had medegenomen, sloop naar de deur en draaide den sleutel weder in het slot terug.

Vervolgens knipte hij snel den draad van het elektrische licht door, waarvan de schakelaar zich bij de deur bevond, doofde zijn eigen lantaarn, nam zijn revolver in de hand en plaatste zich naast de deur, in dezer voege, dat hij er door verborgen zou worden, zoodra zij geopend werd.

Hij behoefde niet lang te wachten, want er was nog geen minuut verlopen of er naderden haastige voetstappen en de deur werd geopend.

Een hand tastte naar den schakelaar van het licht.

Raffles drukte met zijn lichaam de deur dicht, juist toen Ray een vloek van ongeduld en verbazing liet hooren, daar het elektrische licht niet werkte en beval kortaf:

„Handen op!”

Tegelijkertijd drukte hij op den knop van zijn zaklantaarn en het licht bescheen het bleek van woede vertrokken gelaat van Ray, die slechts vaag, verblind door het licht, het gemaskerde gezicht van den man met de revolver kon zien.

„Ga daar zitten,” ging Raffles bevelend voort, terwijl hij op een leunstoel wees, die midden in het vertrek bij een rooktafeltje stond.

Schoorvoetend begaf Ray zich naar den stoel, terwijl hij iets onverstaanbaars tusschen de tanden siste.

Raffles raadpleegde zijn horloge met een vlugge beweging en zeide toen:

„Ik heb niet bijzonder veel tijd te verliezen, mijn waarde heer. Een enkele blik op uw brankast zal voor u wel voldoende zijn, om u opening van zaken te geven! Ik ben zoo vrij geweest dit fraaie meubel onherroepelijk te bederven, wat ik wel moest doen, omdat de inhoud mij bijzonder aantrok. Ik heb slechts vluchtig kunnen nagaan, wat mij als buit in handen viel, maar na een ruwe schatting zou ik zeggen — omstreeks zeven en dertig duizend pond. Voorwaar niet weinig voor een enkelen slag. Gij zult echter wel de laatste zijn om mij deze kleine indiscretie te verwijten, want wij zijn gildebroeders, nietwaar?”

De schurk in den gemakkelijken stoel slaakte een doffen kreet van verbazing en woede, en wilde opspringen, maar een enkele beweging van de revolver was voldoende, om hem van dat voornemen terug te brengen.

Hij liet zich weder in den stoel terugvallen, en trachtte door de gaten van het masker heen in de oogen van den man te lezen, die daar zoo dreigend tegenover stond.

Raffles scheen te vermoeden, wat er in het binnenste van den man om ging.

Hij glimlachte flauwtjes en zeide:

„Neen, ik ben geen lid van den Gouden Sleutel. Ik weet echter, dat gij het wel zijt, mijnheer Ray. O, gij moet u daar niet al te zeer over verwonderen — ik ben zoo vrij geweest in den hollen poot van uw schrijftafel te kijken en daar heb ik eenige paperassen gevonden welke niet zonder belang zijn — voor mij zoowel als voor de politie. Neen — ge moet u vooral niet bewegen, dat heb ik u al eens gezegd. Ik ben kort aangebonden, moet ge weten, en ik heb al eens tot mijn leedwezen moeten opmerken, dat de trekker van deze revolver wel eens al te vlug overgaat, door een niet gecontroleerde spierbeweging bijvoorbeeld — blijf dus rustig zitten en antwoord mij eens op de vraag, waar die bijeenkomst hedenavond zal plaats hebben, gij weet wel met welk doel.”

„Dat zult gij uit mijn mend nooit vernemen, schurk,” riep Ray op heeschen toon uit. „Eerder zou ik mij laten doodden.”

„O, als de zaken zoo staan, om u tot spreken te dwingen zou ik u zeker niet neerschieten,” hernam Raffles schouderophalend, „maar misschien zou het in uw eigen belang beter zijn, als gij maar liever ronduit de waarheid zeide.”

„Ik weiger,” riep Ray woedend.

„Dan zullen wij over deze zaak niet meer praten”, hernam Raffles, uiterlijk kalm, ofschoon hij zijn teleurstelling met moeite kon verbergen.

Hij had gehoopt, dat Ray uit vrees de plek zou verraden, waar de bijeenkomst plaats vond en toch had hij moeten begrijpen, dat een man, die naar de hoogste macht streefde en dus over moed en geestkracht beschikte, zeker het geheim niet zou verraden van een bende, die zijn heele reden van bestaan was.

Want immers — werd die bende door een groote politiemacht overvallen en werden alle leden achter slot en grendel gezet, dan behoefde er ook geen chef meer te zijn.

Raffles had er nu spijt van, dat hij zich niet bijtijds verwijderd had, om dan later den man na te gaan, maar hij begreep wel, dat zijn berouw te laat kwam.

In ieder geval had hij een voortreffelijke vangst gedaan en hier zat alweder een man, wiens arrestatie de kracht der bende aanmerkelijk zou verzwakken. Hij wendde zich dus opnieuw tot Ray en vervolgde:

„Ik wil eerlijk zijn — het strekt u tot eer dat gij geweigerd hebt om op mijn vraag te antwoorden en nu zal ik zoo vrij zijn, u het bewegen even onmogelijk te maken. Er komt hier namelijk aanstonds bezoek en ik zou voor geen geld ter wereld willen, dat de heeren, die binnenkort hier zullen zijn, u zouden misloopen.”

Al sprekende had Raffles het sterk stuk touw van den grond genomen, hetwelk hij daar had neergeworpen bij zijn komst en trad nu, steeds met opgeheven revolver, op Ray toe.

Hij doorzocht eerst zijn zakken en ontlastte hem van een browning en een sterk, vlijmscherp geslepen knipmes.

Toen liet hij zijn eigen revolver in zijn zak glijden.

Tot zijn ongeluk meende Ray, dat nu voor hem de tijd was aangebroken, zich te weer te stellen.

Hij vloog op, teneinde zich op Raffles te werpen, maar hij stond nog niet goed en wel op zijn beenen, of een hevige opzwaai met de rechtervuist, die zijn kaak trot, en die hem op meesterlijke wijze door Raffles werd toegebracht, deed hem suizebollend weder in zijn stoel terugvallen.

Hij trad opnieuw op den nu bewusteloozen Ray toe, bond hem de armen op den rug, en bevestigde vervolgens het touw aan den zware lederen stoel die zeker een honderd kilo woog, na ook nog zijn beenen over de enkels aaneen te hebben gebonden en aan

de stoelpooten te hebben vastgemaakt, bekeek Raffles zijn werk met voldoening en bromde:

„De rest is werk voor de politie.”

Hij nam de telefoon van den haak, stelde zich in verbinding met Scotland Yard en zeide:

„Ik verzoek u aanstonds een paar van uw mannen naar de Cromwell Street 17 te sturen, waar een zekere Ray woont. Gij zult hem gebonden in zijn stoel vinden. Hij behoort tot het Genootschap van den Gouden Sleutel, zooals u zult blijken uit papieren, welke ik u hedennacht nog per post zal toezenden en die ik in zijn schrijftitel verborgen heb gevonden. Verbaas u niet al te zeer over de wanorde in het vertrek — die is het werk van den man, die op het oogenblik met u spreekt, John Raffles.”

Raffles hoorde nog juist, even voor hij het toestel weglegde, een schreeuw van verbazing en woede en toen zag hij in dat hij verstandig zou doen, niet langer meer op deze plek te blijven vertoeven.

Hij nam de tasch met geld en die met zijn werktuigen op, doofde zijn lantaarn, ging haastig de deur uit, daalde de trappen af en verliet het huis door de voordeur.

Niet lang daarna trof hij een huurauto aan en gaf hij den man bevel hem naar het Coventry Cross Station te brengen.

Het was bijna vijf uur, toen hij daar kwam en een kwartier later vertrok er een trein naar Brighton.

Hij nam in dezen trein plaats en bereikte zonder ongevallen het stadje Horsham.

Te voet begaf hij zich naar zijn Jandhuis, waar hij aankwam, juist toen Henderson zich gereed maakte de auto op te poetsen.

Raffles trad op hem toe, klopte hem op der schouder en zeide:

„Alles hier in orde, Henderson?”

„In de beste orde, Mylord,” antwoordde de reus op wiens gelaat een verheugde uitdrukking was verschenen.

„Waar is mijnheer Brand?”

„Hij is in zijn slaapkamer, naast het vertrek, van die mooie dame. Zij schijnt volstrekt geen oppassing meer noodig te hebben en toen wilde mijnheer Brand het haar niet langer lastig maken, zooals hij zeide. Maar ik had een elektrische leiding van haar bed naar de kamer van mijnheer Brand gemaakt, zoodat zij hem ieder oogenblik kon roepen als zij hem noodig had.”

„Heeft er zich niets bijzonders voorgedaan?”

„Een paar malen hebben wij die snuiters uit Londen nog zien rondzwerven, Mylord, maar zij zijn weer verdwenen, en van dien middag af hebben wij hen in het geheel niet meer gezien.”

„Denk je, dat mijnheer Brand al is opgestaan?”

„Dat zal zeker wel, Mylord,” antwoordde Henderson na een blik op zijn reusachtig zilveren horloge te hebben geslagen, dat hem slechts zelden verliet.

„Dan zal ik hem maar eens gaan opzoeken — ik denk, dat wij nu zeer spoedig zullen vertrekken, James.”

„Zooals Mylord beveelt!”

„Ik wilde wel, Henderson, dat je je ging overtuigen, dat de vliegmaschine in orde is, want waarschijnlijk zullen wij er spoedig gebruik van moeten maken.”

„Zij is op het oogenblik op het vliegveld van Hendon, Mylord.”

„Dat weet ik, Henderson, en daar is zij ook veilig in de loods opgeborgen. Ik denk, dat wij haar morgen, misschien vandaag nog, zullen halen.”

Raffles knikte Henderson toe en wipte snel de trappen op, waarop hij de kamer van Charly binnen trad, die juist een bad had genomen en Raffles met een uitroep van blijde verbazing ontving.

„Een zonderling uur om thuis te komen, maar je bent hartelijk welkom,” riep hij. „Wat is er gebeurd?”

In enkele woorden deelde Raffles den jongen man mede, wat er zich dien nacht in het huis van Ray had afgespeeld.

Charly had vol aandacht toegeluisterd en zeide, toen Raffles geëindigd had:

„Het is erg jammer dat je niet achter de plek van samenkomst bent gekomen, de politie had een prachtigen slag kunnen slaan. En jij zou van heel wat ongewenschte concurrentie bevrijd zijn geweest.”

„Wij zullen den moed maar niet opgeven — later zal zich nog wel een gelegenheid voordoen om de bendeleden gezamenlijk te overvallen en zeg mij nu eens, hoe het met Helen Felton gaat.”

„Zooals het maar gaan kon,” antwoordde Charly opgewekt. „Zij is in een paar dagen voortreffelijk vooruitgegaan en gistermiddag heeft zij juist een paar uur opgezeten, zonder dat het haar scheen te hinderen.”

„Zooveel te beter — dan zullen wij haar zoo spoedig mogelijk naar elders brengen.”

„Maar wat mij verontrust,” vervolgde Charly op ernstigen toon, „dat is haar somberheid en neerslachtingheid. Ook jij weet, wat haar kwelt, Edward! Die vrouw heeft je lief!”

„Ik weet het, Charly,” zeide Raffles, den blik door het venster op de bloeiende heuveltoppen gericht. „Ik weet het — maar wat baat dat, wat wil je dat ik doe? Wat zou ik moeten doen, zelfs al was er in mijn leven plaats voor liefde voor een enkele vrouw, als ik haar op mijn beurt niet zou kunnen lief hebben?”

Charly haalde zijn schouders op en zeide:

„Daarop kan ik je natuurlijk niet antwoorden.

Ik begrijp echter wel, dat je niet uit medelijden alleen je liefde aan een vrouw mag schenken, maar ik krijg den indruk, dat haar leven nu voor goed vruchteloos zal zijn.

Toch kan ik jou dat niet verwijten — het is 't noodlot, dat slechts weinig vrouwen je kunnen ontmoeten, zon der op je te verlieven. Zal ik haar voorbereiden en zeggen dat wij spoedig vertrekken.”

„Ik zal het zelf doen, Charly,” zeide Raffles. „Is zij reeds opgestaan?”

„Reeds een uur geleden! Maar zie — daar loopt zij in den tuin. Het gaat nog wel langzaam, maar het gaat dan toch.”

„Dat is heel onvoorzichtig van haar,” riep Raffles verschrikt. „Het is zeer goed mogelijk, dat er nog van die ellendelingen in de buurt rondzwerven die het op haar leven hebben voorzien. Ik ga aanstonds na haar toe.”

Hij daalde de trappen af en binnen weinige tellen had hij zich bij Helen Felton gevoegd, die langzaam over het tuinpad voortschreed, met gebogen hoofd en zeer bleek maar blijkbaar aan de beterende hand.

Ze droeg nog altijd het verband om den hals.

Op het geluid van de naderende voetstappen wendde zij zich om en een diepe blos vertoonde zich op haar wangen, toen zij Raffles ontwaarde.

Raffles stak haar de hand toe en zeide:

„Het doet mij groot genoegen, madame, dat ik u zooveel beter aantref, dan ik u heb verlaten, hoe gevoelt gij u?”

„Het lichaam geneest, John Raffles. De ziel is ziek en zij zal dat wel steeds moeten blijven,” antwoordde de vrouw en een smartelijke blik uit haar donkere oogen trof den man, die zijn hart voor den hartstocht had moeten sluiten om al zijn liefde te kunnen geven aan de zwakken en onderdrukten, en zich niet te

laten aflokken van het pad der harde noodzakelijkheid, dat hij zichzelf had aangewezen.

„Gij moet een ander, een nieuw leven beginnen, madame,” hernam Raffles.

„Zeg mij — waarheen wilt gij dat ik u zal voeren? Gij zijt hier nog lang niet veilig — men zal niet rusten, voor men zich bloedig op u gewroken heeft. Ik heb een paar bezittingen in Australie en Engelsch Indie, wilt gij, dat ik u daarheen breng?”

Helen Felton dacht een oogenblik na en antwoordde toen op gedempten toon:

„Luister John Raffles. Voor mij heeft het leven geen waarde meer — niet u maak ik daar een verwijt van — gij hebt uw taak gekozen — gij heb met ijzeren vuist zelf alle bloesems der liefde uit uw hart gerukt en — eigenlijk zou ik mij daarover meer moeten verwonderen. Laten we echter daarover niet meer spreken! Gij hebt mij medegedeeld, dat gij op een aantal plaatsen het geld verborgen hebt, dat....”

„Dat ik gestolen heb, madame?” voegde Raffles kalm aan den zin toe.

De vrouw boog het hoofd en hernam fluisterend:

„Denkt gij dat ik u zou oordeelen. Het kan mij niet schelen, wat gij deed, ik begrijp, dat het geld op zeer eenzame plaatsen bewaard wordt, op plaatsen, waar geen mensch den voet ooit zet — behalve gij en uw vrienden.”

„Zoo is het, madame — ik behoef er geen geheim van te maken, mijn geld is over een half dozijn onbewoonde alleen aan mij bekende eilanden verdeeld.”

„Welnu, dan smEEK ik u, Raffles, mij tot bewaakster aan te stellen van die schatten op een van die eilanden,” riep Helen Felton uit, terwijl zij de kleine gevouwen handen tot Raffles ophief. „Neen — frons het voorhoofd niet, ik weet wat ik zeg, ik weet ook, wat gij er tegen zult te berde brengen, maar als gij weigert, dan zal ik mij in een klooster opsluiten!

Laat mij dit voor u doen — op die wijze ben ik u tenminste van dienst en kan ik wellicht voor een klein deel mijn schuld van dankbaarheid aan u afdoen. Ik heb veel te boeten — zeer veel — onnoemelijk veel. Ik heb zwaar misdreven — gij kunt mij in staat stellen, daarvoor in de eenzaamheid boete te doen.”

„Gij zoudt u dus, zoo jong en zoo schoon, met een heel leven van genietingen nog voor u alleen op zulk een eiland willen opsluiten?”

„Dat wil ik, Raffles, ik smEEK u, weiger niet.”

Raffles keek de vrouw onderzoekend aan en hij

zag, aan de geheele uitdrukking van haar gelaat aan den glans in haar oogen, dat haar besluit onherroepelijk vast stond.

Hij begreep, dat in ieder geval het klooster haar nimmer meer zou kunnen loslaten en zoo antwoordde hij:

„Als uw besluit genomen is, dan zij het zoo, ik wil aan uw verlangen voldoen.”

„Gij vertrouwt mij dus?” riep Helen Felton met trillende stem, terwijl zij de handen van Raffles greep.

„Ik vertrouw u! Maar geheel alleen kunt gij onmogelijk blijven. Ik zal u een oude vrouw meegeven, die mij in leven en dood is toegedaan en die u zal

behoeden, alsof gij haar dochter waart! Ieder half jaar zal ik u met mijn vliegmaschine komen bezoeken en zoodra ge den wensch daartoe te kennen geeft, zal ik u onmiddellijk naar de bewoonde wereld terug brengen, en ik hoop van harte dat ge daarmede niet lang zult wachten.”

„Ik zal het nooit, nooit doen, John Raffles,” zeide de jonge vrouw toonloos. „Ik dank u, dat gij mijn hulp wilt aanvaarden, al begrijp ik, dat zij zeer gering is, daar uw schatten wel voldoende bewaard zullen zijn — en ik smeed u mij niet al te spoedig uit uw herinnering te bannen, dat is alles wat ik nog kan en mag vragen.”

De volgende aflevering (No. 368) bevat:

DE MEESTER.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegeninzending van het bedrag per postwissel franco toezending

